

septembrie 2012

Curierul Adventist

Folosirea zecimii – o imagine din Spiritul Profetic

11

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Secretul biruinței

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendar al evenimentelor din luna octombrie 2012
- La odihnă

8 Administrarea creștină a vieții

Folosirea zecimii
– O imagine din Spiritul Profetic

16

11 Administrarea creștină a vieții

Când și cât să dăm zecime? – Recomandări din Spiritul Profetic

13 Administrarea creștină a vieții

Reținerea zecimii – Ce spune Ellen White despre acest lucru?

15 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Moisei-Centru
- Sierra Leone

22

16 Experiență

Costel Trandafir

Un tată botezat de fiul său

20 Dosar biblic

Florin Lăiu

Reabilitarea lui Ezechia (I)

22 Student valdenz

Mugurel Ciurea

Valdenz pentru un an

24 Educație

Romică Sârbu

Minuni prin educație

26 Special

Christian Sălcianu

Zilele Promovării Bibliei

29

27 Poezia speranței

Ion Buciuman

Florin Lăiu

28 ASI România

Remus Bența

Plusvaloare

29 Întrebări și răspunsuri

Ángel Manuel Rodríguez

Crimă și pedeapsă

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Psalmul 23

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

Înapoi la Biblie,
ca să putem merge înainte

Anul LXXXIX, septembrie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Secretul biruinței

Am fost invitat, într-o ocazie, în biroul șefului unei prestigioase instituții de învățământ. După consumarea amabilităților, am trecut la discutarea problemei pentru care ne întâlniserăm. Am fost extrem de surprins când am auzit problema ridicată. După ce mi-am revenit din uimire, am înțeles că ce mi se cerea era extrem de delicat pentru mine. În mod direct, întrebarea profesorului și a adjunctului său suna cam așa:

— Domnule pastor, avem în școala noastră un număr de copii din familii adventiste. Îi urmărim și îi monitorizăm de mai mulți ani. În dreptul lor, rezultatele educaționale sunt superioare. Vrem să aflăm secretul pentru care acești copii asimilează mai ușor și mai temeinic ceea ce este frumos și bine pentru viitorul lor. Ne puteți ajuta?

Vă imaginați că am căutat un răspuns la o problemă la care nu mă gândisem până atunci. Și, ca de obicei în situații asemănătoare, am alergat imediat cu sufletul meu la Isus, rugându-L să-mi pună ceva în gând și pe limbă. În timp ce îmi pregăteam formularea, profesorul continuă:

— Noi bănuim care este secretul, dar am avea nevoie de o confirmare.

— Spuneți! I-am încurajat eu.

— Cred că religia dumneavoastră v-a ajutat să descoperiți secretul rugăciunii. Știu de la o vecină din copilăria mea, care avea religia dumneavoastră, că folosea cu mare succes pentru suflet rugăciunea și conversația cu Isus.

Am plecat de la acea întâlnire frământat de cele auzite și cu o întrebare pe care v-o lansez acum și dumneavoastră: care a fost secretul biruinței lui Isus?

Isus a trăit cam în același ritm trepidant al vieții, dar El mereu Își căuta un loc de rugăciune. Când nu îl găsea în familie, îl căuta undeva în natură: „Isus Se ruga într-un loc anumit” (Luca 11:1); „S-a suit pe munte să Se roage singur” (Matei 14:23).

Biblia ne semnalează destul de frecvent dependența lui Isus de rugăciune. Aici se află secretul faptului că El a trăit fără păcat în aceleași condiții ca ale noastre. El spunea: „Rugați-vă, ca

să nu cădeți în ispită!” (Matei 26:41). Altădată, spunea: „Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii” (Matei 6:5). Adică să veniți la rugăciune cu altă față a inimii decât cea pe care o aveți în mod normal.

Rugăciunea nu este momentul în care să vă faceți o impresie măreață despre voi, ci este ai-doma acelei clipe de abandon a copilului în brațele tatălui. E posibil ca noi să fi uitat acele clipe de măreție ale copilăriei și să nu mai știm să ne rugăm. Sentimentul acesta l-au trăit și ucenicii. De aceea, într-o zi, au venit la Isus și I-au zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm!” (Luca 11:1). Și Isus i-a învățat ca nimeni altul. „El le-a zis: «Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru, care ești în ceruri!»” (Luca 11:2).

Isus introduce în gândirea ucenicilor Lui calitatea de „tată” a lui Dumnezeu. Și insistă pe imaginea iubirii părintești. Noi suntem influențați de gândirea populară când ne adresăm lui Dumnezeu ca unui „oficial”, care este stăpân și are drept de bine sau de rău asupra noastră și pe care nu trebuie să-L ofensăm cumva. Cineva căruia trebuie să-i câștigăm bunăvoința prin lingușiri și cuvinte frumoase, prin promisiuni și ofrande. Întâlnirea cu un Tată, față de care nu mai ai niciun ascunziș, te eliberează de teamă, de nesiguranță, te face să te simți iubit de El și, atunci, chiar simți că ai veșnicia la îndemână. Acest simțământ îl făcea pe apostolul Pavel să strige triumfal: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” (Romani 8:35).

Rugăciunea credinciosului este secretul succesului său în toate dimensiunile existenței sale. De multe ori, m-am întrebat care a fost secretul biruinței lui Isus în războiul cu păcatul. Când am înțeles viața Lui de rugăciune, am găsit răspunsul. Isus Își încălca inima cu puterea iubirii în timpul întrevederii cu Tatăl, prin rugăciune. Acolo primea încurajare, Se simțea iubit, apreciat, primea certitudinea că e bine ce face și Se întorcea hotărât să-Și ducă misiunea la bun sfârșit. Acesta a fost secretul puterii lui Isus. Și, ca unul care a fost biruitor, ne-a lăsat un sfat esențial: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5:17). ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

În România sunt 85 902 adventiști – rezultat preliminar.

Joi, 24 august 2012, Institutul Național de Statistică a emis un comunicat cu rezultatele preliminare ale recensământului populației și locuințelor efectuat în toamna anului 2011. Din acesta reiese că numărul românilor care s-au declarat adventiști de ziua a șaptea este de 85 902 persoane. Acest număr reprezintă 0,5% din totalul populației (19 043 767 de persoane).

Structura preliminară a populației stabile, după religia declarată la recensământ, arată că 85,9% dintre persoane sunt de religie ortodoxă; 4,6% s-au declarat de religie romano-catolică, 3,2%

de religie reformată, iar 1,9% de religie penticostală. Ponderi între 0,5%-0,8% au înregistrat următoarele religii: greco-catolică (0,8%), baptistă (0,6%) și adventistă de ziua a șaptea (0,5%).

Persoanele de altă religie decât cele prezentate mai sus reprezintă 1,8%. S-au declarat „fără religie” 23 900 de persoane, care reprezintă 0,1% din totalul preliminar al populației stabile; aproximativ aceeași pondere o dețin și ateii (numărul acestora fiind de 21 200 de persoane).

Numărul persoanelor pentru care nu a fost înregistrată religia (nu au dorit să o declare sau nu erau prezente la

momentul interviului) a fost de 84 800 de persoane, reprezentând 0,5% din populația stabilă preliminară a țării.

Din același comunicat reiese că, în București, sunt 3 571 de adventiști la o populație de 1 677 985 persoane.

Rezultatele definitive ale recensământului din 2011 vor fi disponibile începând cu semestrul II al anului 2013.

Preluare din: <http://www.recensamantromania.ro/presa/comunicate-de-presa/>

„Trăiește ALTceva!” – Congresul Național al Tinerilor Adventiști

În perioada 22-25 august 2012, s-a desfășurat la Iași cea de-a VII-a ediție a Congresului Național al Tinerilor Adventiști. La ediția din acest an au participat peste 2 000 de tineri veniți din toată țara, dar și din străinătate. Motto-ul acestei ediții a fost „Trăiește ALTceva!”. Invitatul special al programului a fost fratele Stephan Sigg, responsabilul Departamentului Tineret din cadrul Diviziunii Euro-Africa.

Cu această ocazie, au fost organizate proiecte speciale, provocându-i pe tineri la cunoaștere de sine și la consacrare personală. În ziua de vineri, au fost organizate activități speciale în cadrul programului „Impact – Iași 2012”, care au avut ca scop implicarea tinerilor în lucrarea misionară. De

asemenea, diferite personalități ale bisericii noastre au ținut seminare care au abordat teme de formare și îndrumare.

Sesiunile plenare ale congresului au fost presărate cu momente speciale, clipuri de prezentare și piese muzicale, care au avut ca scop crearea unei at-

mosfere tinerești și, totodată, de consacrare. Cuvântul rostit în fiecare seară de invitatul special, Stephan Sigg, și îndemnul lansat în ultima seară de fratele Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, i-au pus pe toți tinerii participanți în fața provocării de a trăi altceva.

În ciuda căldurii sufocante din această perioadă, toți cei interesați au putut găsi motivația interioară de a trăi altfel și de a pleca de la congres îmbogățiti spiritual. Revista *Curierul*

Adventist va prezenta într-un număr ulterior detalii pe larg de la acest eveniment.

La finalul întregului program, s-a stabilit, prin tragere la sorți, ca următoarea ediție să se desfășoare într-un oraș de pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud.

Festivalul Mării – Constanța 2012 – „Mai aproape de țarm”

În perioada 17-19 august 2012, municipiul Constanța a fost gazda celei de a IV-a ediții a Festivalului Mării, cu tema „Mai aproape de țarm”. Evenimentul organizat de cele trei biserici adventiste din oraș – „Viile Noi”, „Speranța” și „Dumbrava Roșie” – și susținut de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Muntenia, s-a desfășurat în incinta Casei de Cultură din Constanța, cele trei zile alocate festivalului constituind o adevărată sărbătoare pentru participanții veniți din toate colțurile țării, dar și de peste hotare. În prima zi a Festivalului Mării, în cele trei biserici adventiste din oraș invitații speciali au ținut diverse seminare.

Ziua a doua s-a încheiat într-un cadru cu totul special – pe malul mării, respectiv în zona Cazinoului din Constanța, unde mii de oameni, la lumina lunii, au ascultat recitalul susținut de fanfara bisericii adventiste din Topraisar. Pentru 140 de persoane, ultima zi a Festivalului Mării a fost marcată de o croazieră de neuitat și câteva ceasuri de recreere petrecute pe insula Ovidiu.

Festivalul Mării este o întâlnire și o sărbătoare creștină ce își propune ca, prin instruire, închinare, misiune și recreere, să le ofere celor ce aleg să-și petreacă vacanța pe litoralul Mării Negre un cadru potrivit pentru a se întâlni și a se uni în vederea manifestării convingerilor religioase. Cei ce au fost prezenți la Festivalul Mării – Constanța 2012 și-au dat seama că, într-adevăr, cu cât ești „mai aproape de țarm”, cu atât mai mult auzi glasul lui Dumnezeu. Până când drumurile noastre vor ajunge „la țarm”, vă așteptăm anul viitor, în perioada 16-18 august, la Festivalul Mării – Constanța 2013!

Robert Georgescu este pastor la biserica adventistă „Viile Noi”, Constanța.

■ BISERICA MONDIALĂ

Președintele Bisericii Adventiste face apel la unitate

Președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ted Wilson, a făcut un apel către întreaga familie a bisericii să rămână unită în fața subiectelor care pot genera disensiuni și confuzii. Acest apel a fost făcut într-un interviu acordat postului de televiziune 3ABN, cu ocazia Convenției ASI.

Fratele Wilson a recunoscut că deciziile recente luate de anumite uniuni în privința hirotonirii femeii „generează tulburări serioase”, motiv pentru care a chemat întreaga mișcare să rămână unită.

„Avem nevoie să ne respectăm reciproc”, a spus fratele Wilson. „Trebuie să lucrăm în unitate și supunere – supunere unul față de altul și față de Domnul.”

Ted Wilson a remarcat faptul că, în ciuda apelului ferm de a rămâne unită, pe care responsabilii Conferinței Generale și ai celor 13 diviziuni l-au adresat bisericii, câteva uniuni au votat decizii contrare regulilor sta-

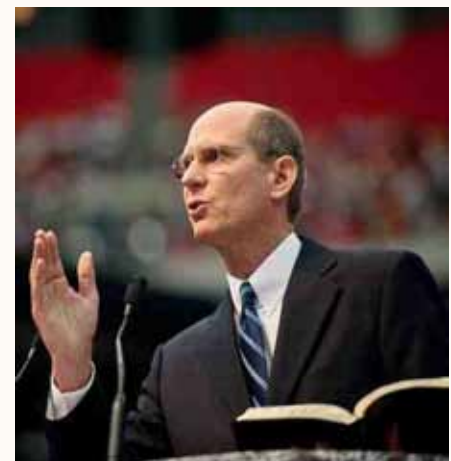
bilate de Conferința Generală aflată în sesiune. El a declarat că acest lucru este împotriva sfaturilor date de Ellen White, care spunea: „Atunci când, în Conferința Generală aflată în sesiune, se manifestă gândirea și judecata fraților adunați din toate părțile lucrării, independența și judecata personală nu trebuie susținute cu încăpățănare, ci trebuie supuse.” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 260, 261, în orig.)

El a mai precizat și că supunerea față de hotărârile colective ale bisericii mondiale este o parte esențială a viețuirii în unitate. „Noi avem o administrație mondială, avem un statut de organizare stabilit de comun acord pentru a asigura coerența misiunii bisericii. Când nu vom mai vedea unitate în ceea ce facem, atunci va ieși la iveală un spirit dizident și fragmentar.”

Totuși fratele Wilson a specificat și că unitatea nu înseamnă uniformitate.

„Nu trebuie să facem totul în același fel când este vorba de anumite probleme care țin de situații și circumstanțe diferite.”

Fratele Wilson a îndemnat întreaga biserică să lucreze împreună în privința subiectelor care sunt de mare importanță, inclusiv în ce privește problemele controversate.

Primul congres din Europa al Generației de Tineri pentru Hristos

Mai mult de 1 300 de tineri adventiști din 47 de țări și 5 continente s-au reunit, între 20 și 24 iulie 2012, la Linz, Austria, pentru primul congres din Europa al Generației de Tineri pentru Hristos (GYC), un eveniment de instruire și leadership realizat de GYC Statele Unite în cooperare cu tineri din Europa și lideri ai bisericii din diferite țări.

Numărul participanților în ziua de sâmbătă a ajuns la aproximativ 1 700. Cu o așa diversitate de participanți, mesajele și predicile au fost traduse în direct în diferite limbi, printre care germana, italiana, spaniola, franceza, portugheza și româna. GYC Europa a fost un eveniment de debut internațional pentru mișcarea GYC Uniunea Austriacă a fost gazda evenimentului.

Având ca țintă unirea și echiparea tinerilor pentru predicarea mesajului întregii solii îngerești în toată lumea

în această generație, GYC Europa a oferit mesaje care L-au avut în centru pe Hristos, activități de evanghelizare publică și seminare practice despre metode de evanghelizare, înregistrate și pe suport online: <http://gycweb.org/resources/>.

În timpul după-amiezii de Sabat, participanții s-au răspândit prin oraș și au oferit 7 000 de pliante și 1 300 de cărți, multe dintre ele fiind exemplare din *Tragedia veacurilor*. În urma interviurilor, au primit 72 de cereri pentru studii biblice, care vor fi preluate de biserica adventistă locală din Linz.

Mișcarea GYC își are rădăcinile într-un grup mic de studenți americani, care, flămânzind după Scriptură, au dorit o relație mai strânsă cu Hristos și s-au consacrat Lui ca să-L slujească în mod activ. Primul congres a fost ținut în Pine Springs Ranch, în sudul Californiei, și a avut o prezență de peste 400 de tineri participanți. De atunci, mișcarea a adunat mii de tineri în fiecare an pentru un congres de 5 zile în Statele Unite, cel mai recent având loc în Houston, Texas. Deși GYC Europa a fost primul eveniment european de acest fel, el caută să continue spiritul bisericii primare și al reformei, afirmă tinerii lideri.

Sursa: Michel Lee, vicepreședinte al Departamentului Resurse GYC, Adventist Review

Planuri pentru un nou canal de televiziune adventist în Africa

Un nou post de televiziune este în pregătire pentru vorbitorii de limbi africane. Acesta va fi lansat, cel mai probabil, anul viitor, ca parte a Hope Channel – rețeaua mondială de televiziune a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Inițiativa reunește postul Hope Channel și trei dintre diviziunile africane în efortul de a vesti Evanghelia la milioane de oameni, mulți dintre ei vorbind doar dialectul lor.

De aceea, noul post de televiziune va oferi programe în limbi ca: africani,

bemba, franceză, swahili, xhosa și zulu. Va fi al treilea canal adventist din Africa sub-sahariană, adăugându-se celorlalte două care emit în limbile engleză și portugheză.

În Africa sunt mai mult de 6 milioane de adventiști.

Preluare din ANN

Baza de date a Fundației Ellen White a fost spartă

„Site-ul conținând toate scrierile lui Ellen White a fost spart, iar anumite documente au fost puse în vânzare pe internet”, au anunțat, pe 23 august 2012, responsabilii ai bisericii.

Oficiali din cadrul Fundației Ellen G. White au spus că, mai devreme în

acest an, anumite materiale au fost furate dintr-o bază de date protejată. A fost furată și o listă de e-mailuri, care a fost utilizată ulterior pentru a oferi spre vânzare materialele respective.

În consecință, fundația a formulat o plângere împotriva unui grup de persoane identificate ca distribuitori ai materialelor furate.

Ellen White (1827-1915) a publicat de-a lungul vieții mai mult de 35 de cărți și aproximativ 5 000 de articole. De asemenea, a lăsat și 8 300 de scrisori și manuscrise. Toate scrierile ei sunt disponibile pentru cercetare și fotocopiare în centrele Fundației Ellen G. White.

Preluare din Adventist Review

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA OCTOMBRIE 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
6 octombrie	Convenția Școlii de Sabat în Conferința Banat	Săvârșin	Ioan Stinghe , director, Departament Școala de Sabat și Lucrarea Personală
7 octombrie	Consiliu al Asociației pastorale	București	Mario Brito , secretar, Asociația pastorală, Diviziunea Euro-Africa
13 octombrie	Inaugurare biserică	Coltău (MM)	Comitetul Conferinței Transilvania de Nord
19-20 octombrie	Întâlnirea slujbașilor vorbitori de limba română	Stupini	Comitetul Conferinței Transilvania de Sud
20-27 octombrie	Evangelizare publică – „Există speranță”	Cluj-Napoca	Roberto Costa , secretar-asistent, Asociația pastorală, Conferința Generală
26-27 octombrie	Întâlnirea slujbașilor vorbitori de limba maghiară	Târgu Mureș	Comitetul Conferinței Transilvania de Sud
26-28 octombrie	Convenția liderilor de tineret din Conferința Banat	Săvârșin	Narcis Ardelean , director, Departament Tineret

* Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice între timp.

■ LA ODIHNĂ

Vasile Pop

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmii 116:15). Scumpă și incalculabilă a fost pentru biserica din Lipova, județul Arad, pierderea celui care i-a fost constructor și prezbiter în cei 20 de ani de când a luat ființă.

Pop Vasile s-a născut în Vișeu de Jos, la 21 octombrie 1943, în familia

Pop Andrei și Ilișca. La vârsta de 14 ani, a luat hotărârea de a face parte din familia lui Dumnezeu și a pecetluit acest moment prin botez. În același an, s-a mutat cu întreaga familie, din Maramureș în Cuvin, jud. Arad. Aici a slujit biserica din Cuvin în diferite departamente, având un rol esențial în formarea fanfarei. După anul 1989, și-a dedicat cea mai mare parte a timpului construirii și formării unei biserici pentru grupa de la Lipova.

20 de ani a fost alături de această biserică, atât la așezarea pietrei de temelie, sus pe schelă și la formarea orchestrei, cât și din casă în casă, câștigând suflete pentru Hristos.

Pe data de 12 iunie, un accident de ATV, provocat de un vecin, a curmat viața acestui neobosit ostaș al lui Hristos, lăsând un gol imens în inima soției sale, Neli, și a celor doi copii, Cornel și Simona, gol ce va fi stins la revenirea lui Isus.

Ilie Neaga

La data de 12 mai 1933, în comuna Oinacu, jud. Giurgiu, s-a născut Ilie Neaga, primul dintre cei doi copii ai lui Dumitru și ai Stancăi.

La vârsta de 15 ani, datorită faptului că l-a cunoscut pe Isus ca Mântuitor personal, a ales să se boteze, devenind adventist de ziua a șaptea.

Pe 16 august 1951, s-a căsătorit cu Drăgănuță Aurica și, împreună, prin

binecuvântarea lui Dumnezeu, au avut patru copii. La vârsta de 20 de ani, a fost înrolat în armată, unde s-a remarcat printr-o păzire sânguincioasă a Sabatului, într-un context care a necesitat foarte multe sacrificii.

Dumnezeu l-a înzestrat cu darul de a vindeca diferite entorse, ajutându-i în acest fel pe toți cei care au apelat la serviciile sale.

Timp îndelungat, i-a slujit pe membrii bisericii adventiste din localitate în calitate de prezbiter, prim-diacon

sau casier, reușind ca, prin felul lui de a fi, să le transmită tuturor celorlalți frați un caracter demn de Împărăția lui Dumnezeu.

Până în ziua accidentului rutier, căruia i-a căzut victimă pe 10 iunie 2012, a dus o viață fără griji și fără probleme majore de sănătate, reușind să le împartă sfaturi copiilor și nepoților, pe care i-a iubit foarte mult și i-a ajutat ori de câte ori au avut nevoie.

Domnul să îi facă parte de făgăduința vieții veșnice!

Folosirea zecimii

O imagine din Spiritul Profetic

Multe din scrierile lui Ellen White despre zecime se ocupă cu întrebări și sfaturi cu privire la folosirea banilor proveniți din zecime. Nu există niciun dubiu că, în acest caz, înțelegerea ei a cunoscut o dezvoltare, deoarece într-o scrisoare adresată lui A. G. Daniels, de pe 16 martie 1897, îi scrie următoarele: „Nu am înțeles niciodată acest subiect atât de bine cum îl înțeleg acum. Adresându-mi-se mai multe întrebări la care să răspund, am primit de la Domnul indicații speciale, și anume că zecimea are un scop special” (13MR 281). În cele ce urmează, vom analiza indicațiile pe care le-a primit ea.

Stabilirea utilizării

Întrebarea fundamentală aici este cine decide asupra folosirii zecimii. Aceasta este probabil întrebarea cea mai dificilă când analizăm zecimea în lumina scrierilor lui Ellen White. Citind ce a scris despre acest subiect, autoarea ne uimește prin faptul că accentul cade în mod constant pe ce i-a fost descoperit despre folosirea zecimii. Ea accentuează această idee în mai multe moduri. De exemplu, spune: „Domnul a dat o poruncă specială despre folosirea zecimii” (SACV 101). Aceasta trebuie pusă în vistieria Domnului și „considerată sfântă în slujba lui Dumnezeu, după cum a hotărât El” (SACV 101). „Am primit o învățătură specială de la Domnul că zecimea este sfântă” (13MR 281). Aceasta este în armonie perfectă cu învățătura biblică, și anume că zecimea îi aparține Domnului și că El decide scopul ei și modul în care trebuie folosită.

De-a lungul slujirii ei profetice, Ellen White a spus că Domnul a descoperit bisericii cum dorește El să fie folosită zecimea. A condamnat pe loc orice încercare de a folosi zecimea într-un mod care nu era în acord cu ce îi descoperise Domnul. În 1901, chiar i-a muștră pe unii slujbași din cadrul Conferinței Generale care au luat anumite decizii cu privire la folosirea

zecimii. Ea scria: „Nu este o rânduială (a lui Dumnezeu) ca doi sau trei oameni să facă planuri pentru întreaga conferință și să decidă cum să se folosească zecimea, ca și cum zecimea ar fi fondul lor”¹. Concluzia care reiese este că cei din conducerea bisericii și lucrătorii sunt supraveghetorii sistemului zecimii și, ca atare, sunt responsabili să se asigure că aceasta este folosită în acord cu voia descoperită a lui Dumnezeu.

Forme concrete de utilizare a zecimii

În general, Ellen White a spus că Domnul „revendică zecimea ca proprietate a Sa și aceasta trebuie considerată întotdeauna ca o rezervă sacră, care să fie adusă în vistieria Lui pentru folosul cauzei Lui” (PDH 300). În altă parte, scria: „El (Domnul) are o vistierie, și această vistierie trebuie să fie susținută de zecime, iar zecimea trebuie să fie sfântă și trebuie să fie a Domnului, o zecime atât de generoasă, încât să contribuie la susținerea extinderii lucrării” (SMC 166) sau, mai simplu, „ca lucrarea să fie susținută” (13MR 198). În Vechiul Testament, Dumnezeu a rezervat zecimea leviților, pentru lucrarea lor din Sanctuar, dar acum El a hotărât să fie folosită în lucrarea bisericii, care este de fapt proclamarea Evangheliei sau, așa cum spunea ea, „pentru a sprijini lucrătorii Evangheliei” (SLSS 129). Totuși ea face referiri foarte specifice cu privire la cum ar trebui și cum n-ar trebui folosită zecimea.

Utilizarea pentru susținerea pastorilor Evangheliei. Zecimea este folosită ca să asigure sprijin financiar pentru cei care sunt angajați în lucrare (SACV 102) sau, cu alte cuvinte, să „sprijine lucrătorii Evangheliei în lucrarea lor” (SACV 93). Acești lucrători sunt definiți de Ellen White ca „cei care slujesc în lucrarea sfântă ca aleși ai

¹ „In the Regions Beyond”, *General Conference Bulletin*, 5 aprilie 1901, par. 8.

lui Dumnezeu, făcând lucrarea lui Dumnezeu nu numai prin predicare, ci și prin slujire” (DG 256) și predarea Scripturii celor care nu înțeleg Legea lui Dumnezeu (6M 38).

Utilizarea pentru susținerea celor care predau Biblia (învățători, profesori). Această folosire specială a banilor din zecime se bazează pe învățăturile Domnului: „Am primit o lumină, și anume că cei care slujesc în școlile noastre, predând Cuvântul lui Dumnezeu, educând elevii în materiile divine, trebuie să fie susținuți din banii de zecime” (6M 215). A scris rândurile acestea în 1900, dar, în aceeași declarație, adaugă și că „învățătura a fost dată cu mult timp în urmă și, nu demult, a fost repetată de mai multe ori” (6M 215). În rândul învățătorilor, ea include și femeile care „învăță fete tinere să lucreze ca vizitatoare și lucrătoare biblice de succes” (5MR 323).

Utilizarea pentru susținerea soțiilor de pastori implicate în lucrarea Evangheliei. Ea vorbește în numele unei soții de pastor căreia „Domnul i-a dat ... povara lucrării și care, dacă își dedică timpul și puterile ei să viziteze familiile din casă în casă, să deschidă Scriptura pentru oameni, chiar dacă nu a fost hirotonită, îndeplinește o lucrare echivalentă cu cea a unui pastor” (5MR 323) și trebuie să fie plătită din banii de zecime (12MR 160). Ea afirmă în mod clar că „zecimea este destinată celor care lucrează prin cuvânt și învățătură, fie că sunt bărbați, fie că sunt femei” (1MR 263).

Utilizarea pentru susținerea misionarilor medicali. Când anumite persoane s-au opus ideii susținerii misionarilor medicali din zecime, ea scria: „Sunt instruită să spun ... că un pastor al Evangheliei, care este și misionar medical, ... este un lucrător mult mai eficient decât unul care nu poate face aceasta” (LMM 254). De aceea, ea susține folosirea zecimii pentru a le plăti salariile.

Utilizarea pentru întreținerea pastorilor pensionari și a familiilor lor. În 1904, ea a încurajat conducătorii să aloce pensii de sprijin pentru văduvele pastorilor decedați (1MR 189). Când, în 1911, biserica a creat un plan de sprijin la care trebuia să contribuie fiecare conferință cu 5% din zecime, ea a fost cu totul de acord (2MR 272, 273).

Utilizarea pentru susținerea directorilor Departamentului Publicații. Nu există nicio declarație a lui Ellen White care să vină în sprijinul ideii că zecimea trebuie utilizată pentru a plăti directorii Departamentului Publicații. Însă

există o scrisoare, de pe 10 mai 1912, de la W. C. White (fiul lui Ellen White) și adresată lui W. S. Lowry, în care afirmă că, „de fiecare dată când a fost întrebată despre aceasta, mama și-a dat întotdeauna consimțământul la planul deja adoptat, în general, de poporul nostru”².

Utilizarea zecimii pentru susținerea zonelor misionare în nevoi. Ea sfătuiește conferințele care au zecime în exces să o împartă cu regiuni aflate dincolo de hotarele lor, în America sau peste ocean. Ea atrage atenția: „Sunt misiuni care trebuie susținute pe teritorii unde nu există biserici și nici zecime și acolo unde credincioșii sunt noi și zecimea este puțină. Dacă mai aveți mijloace care au rămas după ce ați aranjat situația pastorilor voștri, trimiteți banii în aceste locuri fără resurse” (1MR 184).

Utilizarea incorectă a zecimii

În timpul slujirii ei, Ellen White a trebuit să răspundă la multe întrebări în legătură cu folosirea zecimii și s-a confruntat cu practici concrete în biserici și în rândul lucrătorilor. Sfaturile ei identifică utilizări concrete ale zecimii care nu sunt în armonie cu natura zecimii și cu scopul sfânt pentru care a rezervat-o Dumnezeu.

1. Abuz personal (folosire greșită). Scriind membrilor bisericii, ea spune: „Partea rezervată de Domnul pentru Sine nu se poate folosi pentru

² Vezi Robert W. Olson, *Ellen G. White Comments on the Use of Tithe Funds*, nepublicată, februarie 1990, p. 19.

alte scopuri în afară de cele specificate de El. Să nu se simtă nimeni liber să rețină zecimea și să o folosească după propria judecată. Zecimea nu se poate utiliza în folosul nostru în caz de urgență, nici după cum gândim noi că este mai bine, chiar dacă vom considera că este lucrarea Domnului” (SACV 101). Să observăm că sfatul ei se bazează pe natura zecimii.

2. Folosire greșită de către pastori. În bisericile locale, pastorii au acces imediat la zecimea adusă pentru Domnul de membrii bisericii și ar putea să o folosească ușor într-un mod greșit. Pastorul nu trebuie să creadă „că poate să rețină și să folosească (zecimea) după propria sa judecată, doar pentru că este pastor. Ea nu este a lui. El nu are libertatea de a-și însuși ce crede el că i se cuvine” (9M 247).

3. Colportori. Unii administratori din biserică au venit cu ideea de a plăti colportorii din zecime. Despre aceasta, Ellen White scria: „Este o mare greșeală să deturnăm zecimea de la scopul pentru care trebuie folosită – acela de a-i susține pe pastori” (SACV 102).

4. Folosire greșită de către biserici. După părerea lui Ellen White, zecimea nu trebuie folosită pentru comoditatea bisericilor (DG 257), pentru a finanța nevoile bisericii sau a îngriji casa Domnului (SE 226), pentru „a rezolva necesitățile curente ale casei Domnului” (3M 103), pentru a plăti datoriile bisericii (3M 103) sau pentru „a achita cheltuielile bisericii”³. Nu poate fi folosită nici pentru construirea clădirilor unor instituții⁴.

5. Taxe de școlarizare. Ellen White afirmă fără nicio ambiguitate că zecimea nu trebuie „folosită în scopuri școlare” (SACV 102), nici măcar ca fond pentru ajutorarea studenților (2SA 209).

6. Ajutorarea săracilor și a bolnavilor. Responsabilitatea creștină de a avea grijă de săraci este întotdeauna accentuată de Ellen White. Totuși ea indică faptul că zecimea „nu trebuie privită ca un fond pentru săraci. Aceasta este în mod special dedicată pentru a-i sprijini pe cei care duc mesajul lui Dumnezeu în lume și nu trebuie să fie deturnată de la acest scop” (SACV 103). Ea sfătuiește fiecare biserică „să considere ca o responsabilitate a ei faptul că trebuie să aibă un interes special față de cei slabi și bătrâni. (...) Zecimea nu poate fi folosită în această lucrare” (3MR 218).

³ Pamphlet 157. *Special Testimony to the Oakland and Battle Creek Churches*, p. 12.

⁴ Letter 93, 1899.

7. Pastorii politicieni. Zelul politic exprimat în discursuri politice este incompatibil, pentru Ellen White, cu lucrarea unui pastor, iar „zecimea nu trebuie să fie folosită pentru a-i plăti pe cei care pălăvrăgesc pe teme politice” (PFEC 477).

Concluzie

Conform lui Ellen White, utilizarea zecimii a fost stabilită de Dumnezeu, care a sfințit-o pentru un scop foarte specific. Ea a indicat foarte des că ceea ce a avut de zis despre folosirea zecimii era de la Domnul, iar când conducătorii, pastorii și membrii bisericii au folosit zecimea în mod necorespunzător, a luat poziție. Conducătorii bisericii au recunoscut, de asemenea, că Domnul este Acela care determină cum trebuie folosită zecimea și și-au demonstrat credința în această problemă, căutând sfatul ei ori de câte ori au avut dubii în legătură cu folosirea zecimii.

Ellen White a declarat în mod hotărât că zecimea trebuie folosită în lucrarea de evanghelizare. Ea insistă pe ideea că recomandările pe care le-a făcut despre folosirea zecimii sunt modul în care Domnul așteaptă de la noi să o folosim. Deoarece este sfântă și este proprietatea exclusivă a lui Dumnezeu, El este singurul care poate să hotărască asupra modului cum trebuie folosită. ■

Acest material a fost preluat din lucrarea Zecimea în scrierile lui Ellen White, 2001, de Ángel Manuel Rodríguez.

Legendă:

Referința este indicată astfel: Cifra volumului, urmată fără spațiu de sigla cărții și numărul paginii (în original).

- DG = *Daughters of God*
- LMM = *Lucrarea misionară medicală*
- M = *Mărturii pentru biserică*
- MR = *Manuscript Release*
- PDH = *Parabolele Domnului Hristos*
- PFEC = *Principiile fundamentale ale educației creștine*
- SA = *Solii alese*
- SACV = *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*
- SE = *Slujitorii Evangheliei*
- SLSS = *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*
- SMC = *Spalding and Magan Collection*

Când și cât să dăm zecime?

Recomandări din Spiritul Profetic

Sistemul zecimii și procedura de colectare a zecimii în zilele lui Ellen G. White erau destul de simple și de practice. Sistemul însuși, așa cum este descris în Biblie, era „frumos în armonia și în simplitatea lui” și „nu a presupus studii aprofundate pentru a fi înțeles și aplicat” (SACV 73).

Transmiterea sistemului zecimii

Primul pas în acest proces este de a-i educa pe membrii laici cu privire la bazele biblice ale zecimii și aspectele practice ale acesteia. Ellen White le reamintește frecvent pastorilor să-i învețe pe membrii bisericii să aducă zecimea și darurile înaintea Domnului. Se pare că a fost conștientă de șovăiala pastorilor de a prezenta acest subiect în bisericiile lor, mai ales noilor credincioși, și a identificat problemele care puteau rezulta de aici. „Dacă vine un alt pastor în locul celui de dinainte și prezintă cerințele pe care Dumnezeu le are de la poporul Său, unii se dau înapoi, spunând: «Pastorul care ne-a adus la adevăr nu a menționat niciunul dintre aceste lucruri». Ei găsesc o pricină de poticnire în Cuvânt. Unii refuză să accepte sistemul zecimii; se simt jigniți, se îndepărtează și nu mai merg alături de cei care cred și iubesc adevărul.” Soluția ar fi, spunea ea, ca fiecare mesager al adevărului să îi educe pe noii convertiți „cu credincioșie și în amănunt” în legătură cu „toate aspectele esențiale” (Ev 321).

Ellen White le-a spus pastorilor că de la ei se așteaptă să-i învețe pe oameni că sistemul zecimii „este la fel de valabil pentru poporul lui Dumnezeu în aceste zile din urmă ca și pentru evrei”¹, că zecimea trebuie să fie adusă „cu credincioșie și onestitate” (9M 251) și că aceasta trebuie dată Domnului „ca o recunoaștere a dependenței [noastre] de Dumnezeu” (SE 370), sugerând și faptul că dăruirea zecimii nu se face cu scopul de obține favoarea lui Dumnezeu. Pastorul trebuie să-i educe pe membri „prin învățătură și exemplu” (SACV 101).

Colectarea zecimii

Procesul începe în momentul în care înțelegem că zecimea îi aparține Domnului și că trebuie păstrată pentru El. De aceea, să punem deoparte ce este al Domnului imediat ce ne primim venitul. „Nu trebuie”, spunea Ellen White, „să cheltuim banii pentru noi înșine și să-I aducem Domnului ce rămâne, chiar dacă, și în condițiile astea, ar fi o zecime cinstită. Să punem deoparte mai întâi partea lui Dumnezeu”². Motivul este probabil atât teologic, cât și pragmatic. A pune deoparte zecimea devine în primul rând un „ritual” prin care exprimăm un adevăr teologic, și anume că Dumnezeu este pe primul loc în viețile noastre. La nivel pragmatic, a pune separat zecimea ne protejează de folosirea ei necorespunzătoare sau de utilizarea ei pentru altceva. Ellen White specifică faptul că acest lucru trebuie făcut în cămin și că la acest act trebuie să participe atât părinții, cât și copiii³.

² „A Test of Gratitude and Loyalty”, *Review and Herald*, 4 februarie 1902, par. 7.

³ *Ibidem*.

¹ *Gospel Workers*, 1892, p. 98.

Când este pusă deoparte, zecimea trebuie dusă la biserică. Pentru Ellen White, momentul cel mai potrivit pentru oferirea darurilor și a zecimii este serviciul divin din Sabat. Ideea este că Sabatul oferă atmosfera spirituală necesară pentru a ne închina Domnului prin mijloacele noastre, deoarece este o zi în care avem părtășie cu El. „În Sabat, ne gândim la bunătatea Lui. Îi contemplăm lucrarea creatoare ca o dovadă a puterii Sale de răscumpărare. Inimile ni se umplu de recunoștință pentru iubirea Lui cea mare. Iar acum, înainte de a începe munca unei noi săptămâni, Îi restituim ce este al Lui, precum și daruri prin care ne arătăm recunoștința”⁴. Dăruirea zecimii și a darurilor este un act de închinare care are loc în Sabat, când poporul lui Dumnezeu se adună ca să I se închine Lui.

Banii de zecime trebuiau să fie trimiși la trezorerierul conferinței și era responsabilitatea președintelui să se asigure că zecimea a fost adusă în vistierie (MPSE 305). După spusele lui Ellen G. White, „ispravnicii credincioși trebuie să ducă banii Domnului în vistieria Lui” (9M 59). De fapt, ea afirmă că Domnul „dorește ca partea Lui să fie pusă în vistieria Lui” (6M 386). De asemenea, ea se așteaptă ca ispravnicii să folosească zecimea adusă în vistierie în acord cu scopul lui Dumnezeu pentru ea.

Din ce se dă zecime?

Câtă zecime trebuie să dăm și care sunt sursele din care trebuie să dăm zecime? Răspunsul lui Ellen White este clar: „În ce privește suma, Domnul a specificat că o zecime din venit este partea ce I se cuvine Lui”⁵, „o zecime din toate lucrurile cu care ne-a binecuvântat Domnul”⁶, „o zecime din toate veniturile noastre” (SACV 82). Scriindu-le celor care lucrează în instituțiile aflate în slujba Domnului, ea îi sfătuiește să plătească zecime „din toată averea lor și din tot ce primesc” (SACV 66). Mai clar, ea vorbește despre a-I consacra lui Dumnezeu „a zecea parte din orice profit, fie din livadă, fie din roadele câmpului, din cirezi sau din turme, din munca intelectuală sau din cea fizică” (Ed 44). Accentul cade pe faptul că trebuie să dăm zecime din toate veniturile și din tot profitul nostru. Totuși ea admite că suma va diferi de la persoană la

⁴ *Ibidem*, par. 8.

⁵ „The Bible System of Tithes and Offerings”, *Signs of the Times*, 18 martie 1886, par. 7.

⁶ „The Duty of Paying Tithes and Offerings”, *Review and Herald*, 17 decembrie 1889, par. 1.

persoană, nu doar din cauza faptului că aceasta este proporțională cu venitul și profitul fiecăruia (SACV 82), ci și pentru că detaliile și stabilirea venitului și profitului au fost „lăsate pe seama conștiinței și a bunăvoinței oamenilor, care au libertatea de a decide în privința sistemului zecimii” (3M 394). Însă imediat adaugă: „Cu toate că aceasta a fost lăsată pe seama conștiinței, planul lui Dumnezeu este destul de precis pentru toți. Nu este nevoie de silință” (3M 394). Contextul arată că planul la care se referă ea este cel biblic, conform căruia o zecime din tot profitul este destinată Domnului. După câțiva ani, ea explică din nou: Dumnezeu „dă fiecăruia libertatea de a decide suma rezervată ca zecime și dacă vrea să dea mai mult sau nu” (5M 149). Scrierile ei par să arate o clarificare progresivă cu privire la sursele din care trebuie să dăm zecime, dar nu cu privire la natura zecimii.

Concluzie

Conform lui Ellen White, sistemul zecimii a fost conceput în mod intenționat simplu pentru a putea fi înțeles de oricine. Pastorii trebuie să-i învețe pe membri cu privire la sistemul zecimii și la responsabilitatea lor de a da zecime Domnului. Înainte de a folosi un singur leu din venit, zecimea trebuie pusă deoparte în cămin, aproape ca un act de închinare. După aceea, trebuie adusă la biserică, în Sabat, ca un gest de adorație, un mod de a ne recunoaște dependența constantă de binecuvântările și harul lui Dumnezeu. Zecimea trebuie plătită din tot venitul și profitul nostru, fiecare având libertatea să decidă asupra detaliilor. ■

Acest material a fost preluat din lucrarea Zecimea în scrierile lui Ellen White, 2001, de Ángel Manuel Rodríguez.

Legendă:

Referința este indicată astfel: Cifra volumului, urmată fără spațiu de sigla cărții și numărul paginii (în original).

Ed = *Educație*

Ev = *Evanghelizare*

M = *Mărturii pentru biserică*

MPSE = *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*

SACV = *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*

SE = *Slujitorii Evangheliei*

Reținerea zecimii

Ce spune Ellen White despre acest lucru?

Conform lui Ellen White, motivația de a da zecime nu se bazează doar pe dimensiunea emoțională a ființei umane, ci, în mod deosebit, pe aspectele spirituale, afective, morale și raționale ale personalității sale. A da zecime necesită un angajament total față de Dumnezeu prin pocăință și convertire, o viață dedicată lui Dumnezeu, receptivă la conducerea Duhului lui Dumnezeu și la îndemnurile Sale la ascultare față de voința descoperită lui Dumnezeu.

Sacrificiul lui Hristos pe cruce, arată Ellen White, cere un răspuns din partea credincioșilor exprimat în mai multe forme, printre care și zecimea. Statutul de Stăpân al lui Dumnezeu și bunăvoința Lui de a ne face administratorii Lui ar trebui să ne miște inima și să ne facă să răspundem încrederii Lui prin returnarea zecimii ca ispravnici credincioși, recunoscându-I astfel stăpânirea.

Putem opri zecimea pentru a o folosi „mai bine”?

Am dori însă să punem și altfel problema. Există condiții în care ar fi corectă reținerea zecimii sau folosirea ei în mod necorespunzător? Răspunsul pe care ni-l oferă Spiritul Profetic este un categoric „nu”. Nu există niciun pretext valabil pentru a nu-I da zecimea lui Dumnezeu. Ellen White nu acceptă sărăcia ca motiv. Din moment ce zecimea este proporțională cu venitul, zecimea omului sărac „va fi o sumă proporțional modestă, iar darurile lui vor fi, de asemenea, pe măsura posibilităților sale. Dar nu valoarea darului contează când acesta este acceptat de Dumnezeu, ci intenția inimii, spiritul de recunoștință și iubirea pe care acesta le exprimă” (SACV 73, 74). Nici datoria nu este un argument pentru a reține zecimea. Cei care folosesc banii lui Dumnezeu pentru a-și plăti datoriile, spune ea, au probleme religioase și spirituale serioase. Ei nu au luat o „poziție hotărâtă pentru a asculta de Dumnezeu” (SACV 93). Problema lor reală este egoismul (1M 225).

Dar dacă pastorii nu sunt de încredere?

Ellen White, de asemenea, refuză să admită că lipsa de încredere în administratorii bisericii ar fi un argument valid pentru a reține zecimea sau a nu da zecime deloc. Reacția ei la situația din Conferința Michigan, din 1890, ilustrează poziția ei cu privire la acest subiect.¹ Ea descrie în termeni foarte negativi condițiile lucrării din Michigan. Limbajul folosit este uneori dur și direct. De exemplu: „Nu sunt bogați în cunoștințe spirituale și înțelepciune cerească, ci sunt uscați și fără Hristos.” „Inima vorbitorului nu a fost transformată prin har.”² Spune chiar că „bisericele ar duce-o mai bine fără asemenea prezbiteri și pastori. Banii sunt luați din vistieria Domnului pentru a sprijini pe cei care sunt nepocăiți, care au nevoie ca cineva să-i învețe cele dintâi principii ale Evangheliei, care este Hristos în ei, nădejdea slavei.”³

Starea spirituală a pastorilor are un efect nociv asupra membrilor bisericii care s-au hotărât să nu mai dea zecimea. Sora White se referă la Maleahi și îi întreabă: „Nu vedeți că nu este bine în niciun caz să rețineți zecimile și darurile numai pentru că nu sunteți de acord cu

¹ „The Work in Michigan”, 2 ST 71-79.

² *Ibidem*, p. 73.

³ *Ibidem*.

ceea ce fac frații voștri? Zecimea și darurile nu sunt proprietatea omului, ci sunt folosite pentru a îndeplini o anumită lucrare pentru Domnul.”⁴ Aici, ea se folosește de natura zecimii ca să-și argumenteze opinia, însă, după aceea, folosește argumentul responsabilității morale pentru a reafirma obligația membrilor bisericii de a da zecime: „Poate că sunt și pastori nevrednici care primesc salariu din zecime, ... dar să nu greșiți prin a reține de la Domnul ce este proprietatea Lui.”⁵ Administratorii vor da socoteală înaintea Domnului, dar nimeni să nu se folosească de greșelile lor pentru a justifica jefuirea lui Dumnezeu.

Trebuie să menționăm că, în același timp, Ellen White i-a încurajat pe membri să-și exprime dezaprobarea față de cei ce greșesc: „Veți jefui voi pe Dumnezeu considerând că administrarea lucrării nu este corespunzătoare? Aduceți-vă problemele în mod simplu și deschis, cu spirit corespunzător, în fața persoanelor responsabile! Trimiteți petițiile voastre ca lucrurile să fie îndreptate și puse în ordine, dar să nu vă retrageți din lucrarea lui Dumnezeu și să nu fiți necredincioși numai pentru că alții nu procedează corect!” (SE 227). Aceasta cere Domnul de la membri, dar îi și mângâie: „Chiar dacă mijloacele consacrate astfel vor fi greșit folosite, astfel încât ele nu vor îndeplini scopul avut în vedere de dăruitor – slava lui Dumnezeu și salvarea de suflete –, cei care au făcut sacrificiile cu sinceritate, vizând numai slava lui Dumnezeu, nu-și vor pierde răsplata (2M 518).

Ellen White accentuează și responsabilitatea conducătorilor bisericii în lucrarea lor și în folosirea zecimii și a darurilor. „Vistieria lui Dumnezeu este alimentată de zecime, care este considerată ca un fond sfânt. Este a lui Dumnezeu și trebuie dăruită în mod generos, ca lucrarea să fie susținută. Cei care sunt în poziții de răspundere trebuie să procedeze în așa fel, încât oamenii să aibă o puternică încredere în ei. Acești oameni n-ar trebui să se teamă să aducă la lumina zilei orice aspect din administrarea lucrării” (13MR 198).

Nu-L putem înșela pe Dumnezeu

Abordând problema reținerii zecimii, Ellen White menționează foarte des blestemul din Maleahi 3:10. Ia acest blestem foarte în serios și îl interpretează ca fiind absența binecuvântării promise pentru cei care dau zecime. Este

⁴ *Ibidem*, p. 74.

⁵ *Ibidem*.

egală cu privarea de bunuri cerești sau de prosperitatea care vine în urma dăruirii zecimii, care ne dă posibilitatea de a-I da și mai mult Domnului. De aceea poate să afirme: „Când Îl jefuim pe Dumnezeu de zecime, ne jefuim pe noi înșine, pentru că pierdem comoara cerească. Ne lipsim de binecuvântările Domnului”⁶. La întrebarea: „De ce prosperă cei care nu dau zecime?”, ea răspunde: „Unele dintre aceste persoane beneficiază încă de o prosperitate aparentă. Prin mila Sa, Dumnezeu le dă încă o șansă de a-și da seama de păcatul lor și de a se lepăda de el.”⁷ Dumnezeu mai încearcă să-i convingă că binecuvântările vin din mâna Lui binevoitoare. Dar sunt persoane „care simt deja blestemul Lui asupra lor. Ajung în circumstanțe foarte grele și au din ce în ce mai puține posibilități să dea, pe când, dacă ar fi pus dreptul Domnului pe primul loc și dacă ar fi adus darurile lor de bunăvoie, ar fi fost binecuvântați cu mult mai multe resurse pentru a da”⁸. În acest caz, lipsa binecuvântărilor abundente de la Dumnezeu este menită să-i facă să-L pună pe Domnul pe primul loc în viața lor. Să observăm că scopul binecuvântărilor este de a ne face capabili să-I dăm mai mult Domnului.

În concluzie, Ellen White spune: „A zecea parte din tot ce ne-a dat Domnul Îi aparține Lui; voi L-ați jefuit pe Dumnezeu când ați folosit zecimea în interes personal. Acesta este un fapt sigur înaintea lui Dumnezeu”⁹. ■

⁶ „Tithes”, *Pacific Union Recorder*, 10 octombrie 1901, par. 3.

⁷ „Holyday Gifts”, *Review and Herald*, 26 decembrie, 1882, par. 16.

⁸ *Ibidem*.

⁹ „The Duty of Paying Tithes and Offerings”, *Review and Herald*, 10 decembrie 1889, par. 1.

Acest material a fost preluat din lucrarea Zecimea în scrierile lui Ellen White, 2001, de Ángel Manuel Rodríguez.

Legendă:

Referința este indicată astfel: Cifra volumului, urmată fără spațiu de sigla cărții și numărul paginii (în original).

M = *Mărturii pentru biserică*

MR = *Manuscript Releases*

SACV = *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*

SE = *Slujitorii Evangheliei*

ST = *Sermons and Talks*

Comunitatea Moisei-Centru

Localitatea Moisei se numără printre primele localități cu prezență adventistă din Maramureșul istoric. Prima familie din Moisei care a descoperit adevărul adventist a fost familia Ivașcu Gheorghe Ciulu și Ana. Fratele Ciulu a aflat de adventiști în 1917, pe front, în timpul Primului Război Mondial. În 1923, a avut loc la Moisei primul botez, două persoane intrând în apă: Palade Vătăjel Coman și fiica lui, Ileana Coman. Apoi, în 1924, s-au mai adăugat bisericii încă 10 suflete. Începând din acest moment, Biserica Adventistă din Moisei a cunoscut o creștere constantă.

În această perioadă, frații se adunau pe la casele lor. Abia în 1926 a luat ființă comunitatea din Moisei, funcționând în casa lui Alexa Hrișcău, pe locul actualei biserici Moisei-Centru. Tot în 1926, a avut loc în biserica din Moisei prima cununie religioasă, pentru ca, în 1946, să se construiască prima biserică din lemn, cu o singură încăpere. În anul 1928, a luat ființă corul comunității, iar, în 1958, datorită numărului mare de membri, s-a luat decizia construirii unui locaș mai încăpător, din cărămidă.

Având în vedere că localitatea Moisei se întinde pe 17 km, în ziua de 12 mai 1990, s-a înființat biserica Moisei-Izvorul Dragoș, numărând la acea vreme 93 de membri. În anul 1992, a luat ființă și biserica Moisei-Lunca de Jos, cu un număr de 115 membri la acea vreme.

În ianuarie 2002, la Moisei-Centru a avut loc un incendiu devastator, însă, în doar 33 de zile, cele trei biserici și-au unit eforturile, refăcând și modernizând biserica.

Astăzi, biserica adventistă Moisei-Centru numără 91 de membri. În incinta bisericii, funcționează de 6 ani Grădinița „David”, o grădiniță extrem de apreciată la nivelul comunei. Și tot aici, Sabat de Sabat, corul bărbătesc Moisei, deja cu o foarte bogată activitate, se întâlnește pentru repetiții.

În Moisei sunt în prezent 3 biserici: Moisei-Centru, Moisei-Izvorul Dragoș și Moisei-Lunca de Jos, având în total peste 450 de membri. Sperând și pe mai departe în călăuzirea Sa, așteptăm cu întreaga comunitate adventistă revenirea Domnului nostru în glorie.

Daniel Dumitrache, pastor

Sierra Leone

Sierra Leone, numită oficial Republica Sierra Leone, este o țară situată în vestul Africii, între Guineea, Liberia și Oceanul Atlantic, cu o suprafață de 71 740 km² și o populație estimată la aproximativ 6 milioane de locuitori. Deși cei mai mulți locuitori se ocupă cu agricultura de subzistență, se estimează că țara are rezerve importante de fier, diamant, aur și bauxită. Două treimi dintre locuitori sunt musulmani, un sfert sunt creștini, iar restul aparțin vechilor religii păgâne africane. Între 1991 și 2002, țara a fost scena unui teribil război civil, încheiat în special după intervenția comunității internaționale.

În 1892, după ce a vizitat acest teritoriu, Lawrence C. Chadwick a făcut un apel la Conferința Generală de a se trimite misionari și în această parte a lumii. Răspunsul a venit 12 ani mai târziu, când familia Hyatt s-a mutat în Freetown și a deschis un mic cabinet de stomatologie. În același an, a venit și David Babcock, care a organizat primele campanii publice de evanghelizare, în urma cărora s-a botezat R. P. Dauphin, care avea să devină primul predicator adventist din vestul Africii. În 1907, Babcock a

deschis o școală primară și apoi un sanatoriu chiar lângă locuința sa. Lucrarea s-a dezvoltat rapid, deschizându-se și alte școli, precum și un parc industrial complet echipat, iar acest teritoriu arid s-a transformat într-un loc de unde misionarii au plecat pentru a evangheliza zona de vest a continentului african.

În 1956, s-a deschis Școala Secundară Adventistă Yele și, tot atunci, Ministerul Sănătății a oferit Bisericii Adventiste coordonarea unei leprozerii cu 140 de paturi, care deservea 15 000 de bolnavi.

Astăzi, în Sierra Leone sunt peste 19 000 de membri, mai bine de 1 000 de persoane alăturându-se anual Bisericii Adventiste. Raportul statistic vorbește de doar 4 pastori și 20 de misionari. Multe din minunile zilnice petrecute în clinicile și școlile adventiste de aici rămân necunoscute.

Grija pentru cei săraci și bolnavi, interesul pentru educație, sursele de apă forate pentru comunitățile izolate, campaniile misionare cu invitați străini sunt mijloace prin care Dumnezeu atinge zilnic viețile acestor oameni.

Adrian Neagu

Un tată botezat de fiul său

Doamne Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine, nimeni nu se poate asemăna cu Tine! Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc.

(Psalmii 40:5)

Planul Lui pentru mine

S-a întâmplat să-mi botez tatăl. Da, chiar s-a întâmplat! Scriind această experiență, sunt conștient pe deplin că Dumnezeu mi-a oferit surpriza ca tatăl meu să fie printre candidați. N-am crezut și nici nu am visat că se va întâmpla minunea aceasta după evenimentul hirotonirii, la oficierea primului meu botez, însă minunile și planurile lui Dumnezeu pentru mine se pare că nu încetează să fie revărsate.

Știu că Domnul a avut un plan cu mine, pentru că acum, privind în urmă, îmi amintesc de copilăria pe care mi-a plăcut să o petrec slujindu-L pe El. Încă de mic, îmi amintesc cum îmi chemam prietenii sub bolta viei, în curtea din satul bunicii mele, și le predicam din ceea ce auzeam pe la biserica adventistă. Îi îndemnam să nu-și strângă comori pe pământ, ci mai degrabă în cer, unde nu le fură hoții și nu le mănâncă moliile. Bunica mea a fost cea care mi-a influențat copilăria, ea a fost singura care mi-a permis să-L urmez pe Dumnezeu în felul acesta. Tot ea a mers înaintea mea în biserica adventistă, fiind invitată la o evanghelizare. Nu a urmat acest drum mai departe, dar nici nu s-a împotrivit în vreun fel când eu am dorit să-l urmez, ci, din contră, m-a înțeles și s-a străduit să-mi facă mai ușoară calea credinței.

Acasă, la Caransebeș, la părinții mei, aveam o Biblie mare, ortodoxă, cu cruce. Era Biblia familiei, față de care aveam un respect deosebit

și pe care o deschideam deseori cu drag. Aveam doar 11 ani când m-am hotărât să citesc din ea și mărturisesc că, deși nu înțelegeam tot ce era scris acolo, continuam să citesc și să rămân profund impresionat launtric de o carte atât de sfântă. Având Biblia aceea ortodoxă, era evident că făceam parte din această biserică, provenind dintr-o familie cu puternice rădăcini ortodoxe. Părinții mei, desigur, erau influențați de tradiția Bisericii Ortodoxe. Și ei, ca și majoritatea ortodocșilor, credeau că cei care își părăsesc credința strămoșească fac un păcat grav, de neiertat.

Probabil au gândit la fel și despre mine. Însă, atunci când am fost invitat de rude la biserica baptistă, m-au lăsat să merg, iar eu și surorile mele ne-am bucurat, pentru că acolo învățam multe lucruri constructive. Exista o competiție între noi, copiii, prin faptul că eram stimulați să învățăm din Cuvântul lui Dumnezeu. Sora mea, fiindcă a răspuns mai bine la lecția biblică, a primit o Biblie și am devenit invidios că nu mi s-a oferit și mie una. Nu știam pe atunci că Biblia va deveni cartea mea de căpătâi, din care voi predica. Era suficient că Dumnezeu știa lucrul acesta și mă pregătea neîncetat pentru împlinirea vremii, cuprinzându-mă în planul Lui.

Descoperind adevărul

Am continuat să frecventez biserica baptistă până într-o zi, când o prietenă a mamei mele a sfătuit-o să nu mă mai lase să merg în biserica pocăiților, pentru că, așa, îmi voi închide viața și nu voi putea să mă bucur de tinerețe. Atunci, am început să-mi pun diferite întrebări și am căutat să cercetez dacă nu cumva merg pe o cale greșită. Mi-am spus că niciodată nu mă voi lăsa înșelat și nu voi ceda. Cu alte cuvinte, nu mă voi pocăi. Însă nu puteam renunța la mersul la biserică și simțeam că Duhul lui Dumnezeu mă cercetează

și mă convinge că există un Mântuitor personal, Isus Hristos, de care eu, ca păcătos, am mare nevoie. Am început să mă rog și să caut să intru într-o relație cu Mântuitorul, din partea căruia simțeam iubire și pe care simțeam că îl iubesc. Chiar doream în acel moment să-mi predau viața Lui prin botez. Totodată, am continuat să aprofundez studiul Cuvântului lui Dumnezeu cu deosebită pasiune, dar m-am botezat mult mai târziu.

Aveam acum 14 ani, mă pregăteam să merg la liceu, însă, în timpul acesta, am citit în Biblie despre Sabat. Mi-a atras atenția acest cuvânt și am căutat să înțeleg la ce se referă. În mintea mea de adolescent, era aproape clar că se referă la sâmbătă, adică la ziua de odihnă dată de Dumnezeu. La vârsta aceea, pentru că citisem despre Sabat, am dorit să mă închin în această zi în biserica adventistă din Caransebeș, unde am fost primit cu căldură și cu bucurie de frații mei de aici.

Am fost copleșit de bucurie când am descoperit adevărul și imediat am devenit nerăbdător să le spun și altora ce am aflat, așa că, într-o zi, am alergat în întâmpinarea prietenilor mei bapțiști ca să le spun că nu ar trebui să mai păstreze duminica, fiindcă este scris în Sfânta Scriptură că sâmbăta este ziua de odihnă.

— Uite, vedeți ce scrie aici? Este adevărat, le-am spus.

Ei au reacționat contrar așteptărilor mele, dezamăgindu-mă prin spusele lor. Au afirmat că, citind textul din Evrei 4:9: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu”, voi putea vedea că există o altă sărbătoare pentru poporul lui Dumnezeu, cea a duminicii. Au încercat să-mi spună atât de multe texte și să-mi aducă atât de multe argumente, încât nu mai înțelegeam nimic. În momentul acela, n-am știut ce să mai spun, nu aveam suficiente cunoștințe pentru a-i combate. Am plecat spre casă plângând și vorbind cu Dumnezeu, întrebându-L care este adevărul și rugându-L să mi-l dezvăluie cât mai repede. Totuși textul din Evrei 4:9 îmi răsună mereu în minte și mi-aș fi dorit să-l studiez în profunzime.

Zile și ani de luptă

În ziua respectivă, am ajuns acasă și tatăl meu a observat că plânsesem. M-a întrebat de ce plâng, nu i-am spus de ce, însă el și-a dat seama că plânsul meu are legătură cu biserica. Din acea zi, s-a schimbat mult. A spus că, începând din acea zi, dorește ca el să le ofere copiilor săi

educație, nu pocăiții. Ne-a spus că, de acum, vom merge cu el la biserica ortodoxă, duminică de duminică. Și așa s-a întâmplat. Silit, trebuia să merg și bineînțeles că eram îndemnat să am o atitudine de reverență față de icoanele care se aflau la tot pasul în biserică. Lucrul acesta era contrar principiilor mele, așa că am decis să nu mă închin la icoane, ci doar să particip la liturghie. Condiția era că, dacă ascult și merg la biserica ortodoxă duminică, părinții îmi vor permite să merg sâmbăta la biserica adventistă. Nu a ținut foarte mult lucrul acesta, pentru că ei doreau să mă închin conform obiceiului, așa că mi-au spus: decât să-i fac de rușine, mai bine să stau acasă. De ceva vreme, ei știau că serbez sâmbăta, însă, când au aflat că nici carne de porc nu o să mai mănânc, situația în familie și relația lor cu mine s-au schimbat radical în rău.

Tatăl meu a devenit foarte religios, devotat și constant în ce privește slujirea în biserică, așa că a fost inclus în consiliul bisericii ortodoxe, devenind mâna dreaptă a preoților.

Deși tatăl meu îi disprețuia pe cei care își schimbau religia, devenind tot mai împotrivitor, eu nu am renunțat să mă rog și să studiez din Biblie. De la 14 ani până la 20 de ani, m-a preocupat aflarea adevărului. Am început să fiu nesigur și să nu am încredere în ce îmi spun oamenii, pentru că bapțiștii susțineau duminica, iar frații adventiști mă încurajau să țin sâmbăta. În sufletul meu se dădea o luptă, nu mai puteam să cred pe nimeni, nu mai aveam încredere în pastori și preoți, nu mai aveam încredere, la un moment dat, nici în Biblie. Devenisem sceptic și nu mai ascultam pe nimeni. Singura dorință și țintă a mea era să mă conving singur despre adevărata zi de odihnă și eram dispus să plătesc orice preț, dacă o voi afla. Mă gândeam că și Biblia, fiind scrisă de oameni, te poate induce în eroare. Nu știam ce să mai înțeleg. Mă plecam zi de zi în camera mea pe genunchi și-L imploram pe Dumnezeu să-mi arate adevărul, pentru că nu

mai puteam avea încredere în spusele oamenilor. Pe de altă parte, erau ocazii când tatăl meu mă obliga să mănânc carne de porc, iar masa devenea pentru mine ceva de nedorit. Nu puține au fost ocaziile când am cedat și am mâncat de teamă, însă aceasta nu a făcut decât să-mi amplifice suferința. Plângeam la rugăciune și-L rugam pe Dumnezeu să mă ierte că I-am călcat porunca. Era o altă cerere adresată lui Dumnezeu, pe lângă cererea de revelare a adevărului.

Aflasem că Biblia este scrisă, în original, în limba ebraică și mă gândeam că aici trebuie să caut și poate voi afla ceva. În mod special

așteptam să înțeleg corect textul din Evrei 4:9. Am cumpărat un ghid de conversație român-ebraică și m-am apucat să învăț alfabetul și cuvinte, în speranța că, într-o zi, voi deține o Biblie în original. Nu după mult timp, un prieten mi-a spus că, de fapt, Noul Testament, unde se află textul din Evrei, este scris în limba greacă. Același prieten mi-a oferit și un dicționar care să mă ajute să învăț diferite cuvinte în limba greacă. Am continuat să învăț, în paralel, cuvinte din cele două limbi, până într-o zi, când tatăl meu, sesizând preocuparea mea destul de ciudată pentru aceste limbi, a hotărât să-i cheme pe diferiți preoți la noi acasă și să mă convingă ca, după bacalaureat, să urmez Facultatea de Teologie Ortodoxă. Mai întâi, a venit un preot care era profesor și director la Seminarul Teologic Ortodox din Caransebeș. Am avut o discuție cu el în care m-a sfătuit să urmez seminarul, iar eu i-am povestit despre căutările mele cu privire la ziua de odihnă, spunându-i că doresc să studiez lucrul acesta în original. Fiind profesor de limba greacă, s-a oferit să-mi ofere gratis meditații de limba greacă.

La următoarea vizită, mi-a oferit un Nou Testament în limba greacă. Am fost foarte fericit pentru acest dar, așa că, imediat, împreună cu dumnealui, am deschis la Evrei 4:9. Ar fi putut să-mi traducă el, dar mi-a fost teamă că îmi va ascunde adevărul. Am căutat în acel dicționar român-grec pe care îl procurasem, pentru a mă convinge singur de traducere și de adevăr. Aici, accentul cădea pe cuvântul *sabatismos*, care însemna serbarea sâmbetei, așadar continuă să existe serbarea Sabatului pentru poporul lui Dumnezeu. Clipa aceea a fost hotărâtoare pentru mine. Dumnezeu S-a folosit de un preot ortodox și de o Biblie dăruită de el pentru a mă conduce la adevăr. Exact textul care mă condusesese la descurajare, în urmă cu ceva timp, era acum textul care mă convingea pe deplin că trebuie să țin sâmbăta, pentru că Dumnezeu îmi poruncește asta.

Preotul m-a întrebat cum rămâne cu seminarul, dar eu i-am spus cu părere de rău că nu voi putea să-i mint pe oameni la biserică și că prefer să renunț la orele de limba greacă, deși era destul de greu pentru mine, deoarece îmi doream cu ardoare să studiez. Totuși eram mulțumit și recunoscător Cerului că aflasem adevărul și era momentul ca, în curând, să plătesc un preț pentru acest adevăr. Un alt preot care ne vizita m-a făcut să-mi întăresc și mai mult convingerea cu privire la Sabat, deoarece,

atunci când l-am întrebat unde scrie în Biblie că duminica este ziua de odihnă, s-a supărat și a aruncat cu Biblia de pământ, declarând că niciunde în Biblie nu există un astfel de text.

Prețul urmării lui Hristos

Când au văzut că nu mă pot convinge să urmez Seminarul Teologic Ortodox, părinții mei m-au considerat ciudat că refuz o asemenea ofertă. Tatăl meu, în timpul adolescenței, mi-a interzis la un moment dat să mai merg la adventiști. Mi-a spus că voi lucra sâmbăta cu el la garaj, pentru că în casa lui nu se vor ține două zile de odihnă și nu se va găti cu două feluri de oale. Din nou se dădea o luptă în sufletul meu, trebuia să aleg între ascultarea de părinții mei, pe care îi iubeam, și ascultarea de Dumnezeu, Părintele ceresc. Am început să merg în ascuns la biserică, cu pretextul că merg să iau apă de la izvor. Aici stăteam puțin timp, de teamă să nu se îngrijoreze părinții, dar sorbeam fiecare cuvânt pe care îl auzeam, prinzând putere să pot continua lupta.

Mă rugam ca Dumnezeu să-mi dea putere să nu cedez atunci când tatăl meu mă va chema să lucrez cu el sâmbăta, însă, într-o zi, am cedat și am mers la garaj să-l ajut. Probabil din cauza presiunii psihice, am leșinat, iar mai târziu, în aceeași zi, a leșinat și un alt vecin. Tatăl meu s-a temut și a spus că nu mă va mai lăsa să lucrez sâmbăta. Dar, ca și în cazul faraonului din Egipt, eliberarea a fost doar pentru moment.

Împlinisem 18 ani și urma să dau examen de admitere la facultate, iar părinții mă sfătuiau să merg la Timișoara și, ca toți tinerii, să-mi aleg o specializare. Dar eu simțeam nevoia de un loc în care să-mi pot păstra credința, fiindcă nu mai puteam suporta să o țin în ascuns. Încurajat de experiența lui Avraam când a plecat din țara Ur, m-am hotărât să plec de acasă. Acum, mă gândeam unde să plec. Bunicii mei erau bătrâni și, după cum îmi spunea și mama, nu aveam vreo șansă în viață dacă aș fi ales să locuiesc cu ei la țară. M-am rugat și am ales totuși să merg la bunicii mei, pentru că știam că acolo voi fi acceptat. Noaptea aceea de mers cu trenul a fost ca noaptea strămtorării lui Iacov; îmi alesesem un drum necunoscut, nu știam viitorul și ce se va întâmpla cu mine. Un glas îmi spunea că am făcut o alegere greșită, iar o altă voce, a Duhului Sfânt, mă încuraja să merg înainte, pentru că Domnul mă va purta pe brațele Sale.

Binecuvântările Domnului

M-am botezat în Biserica Adventistă fără să știe părinții mei, în 1999, la Bazinul Olimpic din București, în urma evanghelizării ținute de Mark Finley. Din momentul acela și până astăzi, pot spune că Domnul și-a împlinit promisiunile față de mine. Pe parcursul vieții, am simțit împlinirea făgăduinței: „Dacă îți vei lăsa mamă sau tată pentru Mine, vei primi ...” Domnul mi-a oferit sprijinul a trei pastori din Craiova, care mi-au fost ca niște părinți, și încurajarea fraților din biserică, folosindu-i în chip minunat pe calea credinței mele, probabil pentru a nu simți atât de mult lipsa părinților.

În același an, am mers la seminar, dar nu la cel ortodox, ci la cel adventist, chemat de Domnul și îndrumat de un pastor, un prezbiter și alte persoane din biserică. Domnul a intervenit, trimitându-mi ajutor financiar din America, dar și de la alte persoane care m-au ajutat pe parcursul seminarului. Domnul mi-a oferit apoi și primele suflute din Cernica interesate de mântuirea oferită de El. Mai târziu, mi-a oferit o soție. În anul 2005, mi-a oferit primul district, în Reșița, și, apoi, hirotonirea, în noiembrie 2011. Nu mă gândeam că voi deveni predicator atunci când predicam sub bolta viei bunicii mele, dar El a avut un plan cu mine.

O binecuvântare recentă este botezul tatălui meu. Nu visam că, într-o zi, voi reveni în Caransebeș și voi fi pastor chiar acolo unde locuiesc părinții mei. Sunt aici de 2 ani, după cei 5 petrecuți la Reșița. Nu mă gândeam că voi fi din nou alături de frații mei din biserică adventistă, care nu demult îmi predicau și mă învățau cu bucurie din Scriptură lucruri pe care acum trebuie să le predic eu.

De Paște, anul acesta, am avut un botez, iar printre candidați a fost și tatăl meu. El singur a luat hotărârea aceasta, convins de Duhul Sfânt, studiind din Sfânta Scriptură și acceptând adevărurile biblice. Toți frații din biserică i-au fost alături și, în mod special, un frate diacon s-a ocupat să-l invite la biserică până când s-a deprins să vină singur. Dintre marile și minunatele minuni din viața mea, aceasta este cea mai mare – să-mi botez propriul tată, care, la început, nu a fost de acord cu credința mea.

Domnul să fie laudat pentru aceasta, numai a Lui să fie lauda și doresc ca tot El să lucreze și în viața celorlalți membri ai familiei mele! ■

Costel Trandafir este pastor în districtul Caransebeș.

Reabilitarea lui Ezechia (I)

Înălțare de sine?

Domnia lui Ezechia este unul dintre cele mai instructive momente ale istoriei iudaice. Deși ordinea narațiunii, în Isaia 36–39 sau în pasajele paralele, reprezintă mai degrabă intenția didactică a scriitorului decât ordinea istorică a evenimentelor, se pot găsi suficiente conexiuni armonioase cu istoria Orientului Apropiat antic. Înfrângerea rușinoasă a regelui asirian Sin-ahherib [Sanherib] (Isaia, capitolele 36 și 37) a avut loc în anul 701 î.Hr., dar evenimentele descrise în Isaia, capitolele 38 și 39 (însănătoșirea lui Ezechia și vizita babilonienilor), trebuie să fi avut loc în anul 702 î.Hr., cu un an mai înainte de faimoasa invazie asiriană în Iudeea, și anume *după* ce regele Marduk-apal-iddina II [Merodac-Baladan] al Babilonului fusese înfrânt (702 î.Hr.) de asirieni¹. Vizita ambasadei babiloniene a avut loc în ultimele zile ale domniei lui Marduk-apal-iddina II, un răstimp de nouă luni acoperind o parte din anii 703 și 702 î.Hr.

Ezechia s-a născut în anul 739 î.Hr. și s-a urcat pe tron în anul 716 î.Hr., după o coregență de aproape 14 ani cu tatăl său, Ahaz. În timpul evenimentelor care ne interesează aici, Ezechia era încă tânăr, pe la 37-38 de ani. A murit în 687 î.Hr., la 15 ani după însănătoșirea sa miraculoasă.

Ezechia a fost cel mai bun rege iudeu, după modelul lui David, un rege iubitor de Dumnezeu, reformator, necruțător cu politeismul care invadase Țara Sfântă. Era fiul unui rege apostat, chiar fiii săi au manifestat înclinații dezgustătoare, idolatre, ceea ce dovedește că familia regală lărgită era grav afectată de păgânism. Cu toate acestea, Ezechia a dus viața unui adevărat *hasid*, asemenea nufărului care stă deasupra bălții.

Dar creștinul moralist vede uneori dincolo de privirea lui Dumnezeu. Un comentator sugerează că măsurile strategice de apărare puse la cale de Ezechia ar fi fost dovezi ale „înălțării inimii” lui. Ezechia nu s-ar fi sprijinit pe Dumnezeu, ci pe propriile forțe. Exact aici este punctul în care moralistul evanghelic găsește multe de spus. El își imaginează că voia lui Dumnezeu pentru Israel ar fi fost ca poporul ales să nu ia măsuri de apărare omenești, ci doar să aștepte intervenția supranaturală a lui Dumnezeu. Acest scenariu însă nu este respectat nici de îngeri. Și ei pun mâna pe fulgerele puterii când celelalte soluții se epuizează. În atâtea cazuri din istoria biblică, Dumnezeu a intervenit nu în locul faptei omenești, ci împreună cu ea și prin ea. Gândiți-vă

la praștia lui David sau la numeroasele războaie în care forțele cerești au format avangarda Domnului oștirilor, dar nu fără oștirea activă a lui Israel (cf. 1 Cronici 14:15).

Însănătoșire rușinoasă?

Un alt blam adus de multă vreme lui Ezechia se referă la cazul însănătoșirii lui miraculoase. Când Domnul l-a anunțat, prin profet, să-și pună familia în ordine fiindcă în scurt timp va muri, Ezechia, în loc să zică: „Am înțeles, să trăiți!”, s-a pus pe bocete și rugăciuni, ca un necredincios, până când Dumnezeu, supărat și deranjat, i-a trimis vorbă: „Ei, uite, mai ia de la Mine 15 ani!” Și, în subtext: „Dar ai să vezi tu cum ai să te încurci în viața asta pământească de care nu vrei să te dezlipești!” Astfel, Domnul i-ar fi dat cele peste 5 000 de zile tot așa cum, pe vremuri, turnase stolurile de prepelițe peste evreii care bombăneau după grătarele din Egipt, ascunzând în acest dar și pedeapsa meritată – ca să-i sature!

Am auzit multe predici și opinii cum că Dumnezeu i-a mai dat viață lui Ezechia ca să vadă cât de nesăbuită era cererea lui. Gurile înțelepte spun că, în acești 15 ani de grație, Ezechia a făcut mai cu seamă prostii, dintre care cea mai mare a fost nașterea prințului moștenitor, Manase, cel mai întunecat capitol al istoriei Regatului Iudeu. În realitate însă, Manase era născut, avea deja 6 ani. Dacă Ezechia ar fi murit mai devreme, l-ar fi influențat mai bine pe prințul Manase? Episodul salvării Ierusalimului în anul următor, în urma credincioșiei lui Ezechia, care a preferat să se încreadă în Dumnezeu, este o dovadă clară că regele l-a rămas credincios lui Dumnezeu, depășind greșelile trecutului.

Cea mai subtilă acuzație de fond pe care i-o aducem lui Ezechia este aceea că nu s-a supus anunțului că boala lui era spre moarte. Știm că o asemenea veste nu este bună niciodată când ni se adresează personal, chiar dacă am împlinit 70 de ani. Dar ce ați fi făcut în locul lui Ezechia, la numai 37 de ani? Tindem să gândim că, atunci când Dumnezeu anunță ceva, acel lucru reprezintă un plan ideal, iar încercările noastre de a negocia cu Cerul ar fi cel puțin lipsite de înțelepciune și de respect, dacă nu chiar blasfemii. Dar ciudat este că pe apostolul Pavel nu-l blamează nimeni că, în timp ce Dumnezeu îl avertiza din loc în loc, prin Duhul Sfânt, că la Ierusalim va fi arestat și condamnat, el a preferat să meargă înainte.

Sunt oare toate hotărârile lui Dumnezeu bătute în cuie? Până și profețiile, cele mai multe, sunt condiționate. Până și unele porunci speciale au fost schimbate și adaptate (Ezechiel 4:12-15). În cazul lui Moise, care dorea să intre în țara promisă, Dumnezeu a rămas inflexibil: „Gata, până aici! Nu-mi mai vorbi!” Dar, în alte cazuri, cuvântul Domnului era o încercare: „Destul, Moise! Dă-te la o parte, că vreau să-i topesc pe toți!” Ce să zică Moise: „Amin, Doamne, facă-Se voia Ta sublimă”?

Biblia ne învață să stăruim la Dumnezeu, nu să ne dăm bătăuți printr-o filosofie fatalistă. Să ne imaginăm că Ezechia ar fi răspuns ca Avraam: „Mulțumesc, Doamne, de cei 15 ani și nu Te supăra pe robul Tău că mai îndrăznește, numai de data aceasta. Știu că nu sunt decât praf și pulbere înaintea Ta, dar Ți-aș mai cere ... încă 15 ani peste cei 15!” Cum i-ar fi răspuns Dumnezeu? Ce credeți că ar fi zis? Cum Îl cunoașteți dumneavoastră pe Dumnezeu? Eu tind să cred că Dumnezeu l-ar fi ascultat (cf. 2 Împărați 13:19).

Mi-ar plăcea (sunt puțin răutăcios în acest caz) să-i văd pe avocații resemnării credincioase într-o situație asemănătoare cu cea a lui Ezechia. Ce ar face ei înșiși dacă ar fi în locul lui? Ar fi mulțumiți cu dulcea sentință a odihnei sau ar mai cerși zile de la bunul Dumnezeu? ■

Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

¹ Și Ellen White prezintă cele două evenimente în ordinea inversă descrierii lui Isaia. Cf. *Profeți și regi*, cap. 29 („Ambasadorii din Babilon”) și cap. 30 („Izbăvirea de Asiria”). Istoricii încă discută ordinea și armonizarea evenimentelor domniei lui Ezechia.

Valdenz pentru un an

Cea mai nobilă chemare

O școală înaltă

Născut din dorința de a le oferi tinerilor un cadru potrivit pentru misiune și pentru dezvoltarea caracterului, proiectul misionar „Student valdenz” a debutat în vara anului 2009, în București. Atunci, au fost implicați aproximativ 50 de elevi și de studenți, alături de educatori de sănătate. Timp de 3 săptămâni, au fost de folos

miilor de persoane care au trecut zilnic pe la cele 12 standuri de sănătate amplasate în zonele cele mai aglomerate ale Capitalei.

Pe lângă slujire, tinerii le-au oferit trecătorilor un zâmbet cald, o vorbă încurajatoare, o strângere de mână, sfaturi de sănătate și teste medicale gratuite. De asemenea, la fel ca valdenzii de altădată, au avut nenumărate ocazii de a le atrage atenția oamenilor cu privire la comorile din cărțile aflate pe standuri.

În 2010, proiectul s-a desfășurat în Cluj, București și pe litoral, însă cu un număr dublu de partici-

panți. În 2011, proiectul a continuat să atragă interesul pentru slujire și misiune al multor tineri. Orașele abordate au fost Timișoara, Iași, Brașov și București. În 2012, programul s-a desfășurat în Drobeta-Turnu Severin, București, Cluj, Oradea, Constanța și Galați, fiind implicați 100 de tineri și 50 de evangheliști cu literatură.

Impactul acestui proiect asupra tinerilor nu poate fi măsurat. Cei mai mulți dintre ei au declarat că s-au bucurat de cea mai frumoasă vacanță din viața lor. Au descoperit că adevărata fericire o găsești doar atunci când slujești. Mulți au recunoscut că au trăit o renaștere spirituală, o pocăință adevărată și că L-au cunoscut pe Dumnezeu ca niciodată mai înainte, într-un mod personal.

„Valdenz pentru un an”

Pentru că s-a dorit ca această experiență să nu se limiteze la cele 3 săptămâni ale vacanței de vară, s-au deschis, în toamna anului 2010, porțile proiectului „Valdenz pentru un an”. Din octombrie 2010 până în mai 2011, s-a organizat un turneu misionar medical desfășurat în mai multe orașe mari din țară. De data aceasta, cei 6 tineri care au răspuns pentru prima dată chemării au putut experimenta slujirea și prin celelalte metode ale evangheliștilor cu literatură: lucrul din casă în casă, la magazine sau firme, seminare în școli și instituții. După cum au declarat, în acel an, Dumnezeu le-a predat cele mai importante și mai practice lecții de viață.

A fost primul an în această școală înaltă. Privind în urmă, putem afirma cu toată convingerea că „educația dobândită în acest mod practic poate fi, pe drept cuvânt, numită cea mai înaltă educație” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 32, în orig.).

Retrospectivă 2011-2012

La chemarea făcută, la fel ca apostolii de altădată, 12 tineri au răspuns provocării de a

se implica pentru un an în această școală a lui Hristos. Unii au renunțat la serviciu, alții și-au întrerupt temporar studiile, iar alții și-au abandonat afacerile și perspectivele care le stăteau înainte pentru a răspunde acestei mari provocări.

S-au desfășurat campanii de evanghelizare prin literatură de câte 2-3 săptămâni în 10 mari orașe din țară: Slatina, Dej, Vaslui, Reghin, Timișoara, Craiova, București, Drobeta-Turnu Severin, Constanța și Buzău. Privind în urmă la cele aproximativ 8 luni de slujire, rămânem uimiți de modul extraordinar în care Dumnezeu a purtat de grijă acestui proiect.

În primul rând, ne gândim la influența pe care Duhul Sfânt a manifestat-o prin noi asupra oamenilor pe care i-am întâlnit. În lucrarea din casă în casă, am întâlnit aproximativ 26 000 de oameni, în fața cărora L-am putut prezenta pe Hristos prin cuvânt și faptă. Rămânem uimiți de receptivitatea multora la lucrarea medicală și de interesul lor față de publicațiile care conțin adevăr prezent pentru sănătatea fizică, mentală și spirituală. Cu adevărat, au nevoie de cineva care să le îndrepte privirea către Marele Medic.

În cele aproximativ 70 de școli în care am mers, peste 35 000 de copii au putut auzi mesajul plin de speranță găsit în seminarele noastre: „Prietenii sistemului imunitar”, „Fii inteligent!”, „Mănâncă sănătos!”, „Gândește cutezător!”. A fost o mare provocare să învățăm să lucrăm cu tinerii. Greutățile pe care le-am întâlnit nu se pot compara cu satisfacțiile pe care le-am trăit văzând rezultatele din viața lor.

Am ținut seminare de sănătate în circa 100 de instituții. Aici amintim unități de pompieri, jandarmi, poliție, armată, diverse fabrici, bănci, biblioteci, școli postliceale, prefecturi, primării, consilii județene, judecătoria, tribunale, curți de apel, Portul Constanța, Comandamentul Flotei Navale – în total, putem vorbi de peste 5 000 de persoane cărora le-am putut fi de folos. În toate aceste școli și instituții, prin puterea lui Dumnezeu, au fost vândute peste 10 000 de cărți și reviste, martori tăcuți care vor aduce „viață și sănătate” în casele în care au poposit.

Lecții pe care le-am învățat

Am înțeles că fericirea noastră ține de măsura în care împlinim nevoia acestei lumi de a-L cunoaște pe Isus.

Am învățat să ne depășim limitele, să gândim cutezător, să ne descoperim talanții pe care i-am primit de la Dumnezeu și să învățăm cum

să-i folosim cel mai bine pentru slava Lui.

L-am cunoscut personal pe Dumnezeu, ceea ce ne-a umplut inima de o bucurie care nu poate fi egalată de nimic.

Am înțeles că nu poți da altora ce nu ai primit tu însuși, de aceea am cultivat dependența de El prin rugăciune și studiu profund al Cuvântului.

Am început să învățăm și lecția răbdării, a sacrificiului de sine, a umilinței, a supunerii, dar mai ales pe cea a slujirii dezinteresate.

Am crezut cu toții că, trecând pragul acestui proiect, Îi vom da o mână de ajutor lui Dumnezeu și, de asemenea, oamenilor. La finalul acestui an, când privim în urmă, constatăm că, de fapt, noi am fost primii beneficiari.

„Valdenz pentru un an 2012-2013” – o provocare pentru tine!

Proiectul „Valdenz pentru un an” continuă și anul acesta cu a treia ediție. „Domnul îi cheamă pe tineri să se înroleze voluntar să ducă adevărul lumii. E nevoie de oameni cu vigoare spirituală, care să caute și să vadă ce este de făcut. Biserica are nevoie de oameni noi care să aducă energie, oameni ai acestor timpuri, capabili să facă față răstăcirilor, oameni care să insuflă un zel proaspăt ..., oameni ale căror inimi să fie pline de dragoste creștină și ale căror mâini să fie dornice să lucreze pentru Domnul lor” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 19, în orig.).

La apelul făcut se va răspunde, cu siguranță, afirmativ. Întrebarea este dacă nu cumva Dumnezeu vrea ca *tu* să răspunzi chemării de anul acesta. Ești gata să-ți oferi timpul, energia și talanții Celui care a făcut atât de mult pentru tine? Poate vei spune că nu ești cel mai potrivit, că nu ai atâtea talente sau calități pentru o astfel de lucrare, că ești timid, că nu poți vorbi în public, că nu ai atâtea cunoștințe în domeniu, că te descurajezi ușor sau că, pur și simplu, nu vei putea face niciodată o asemenea lucrare. Nu-i nimic! Dumnezeu te vrea așa cum ești, pentru că e gata să facă din tine o minune a harului Său! Trebuie doar să accepți provocarea!

Vino cu noi! ■

Pentru detalii, poți accesa www.studentvaldenz.ro.

Mugurel Ciurea,
responsabil proiect

Minuni prin educație

De curând, am vizitat o biserică pe care, de altfel, o cunoșteam de ani buni. Nu am avut așteptări deosebite de la această ocazie, pentru că, din punctul meu de vedere, această comunitate se distingea prin două caracteristici: clădire mare și membri puțini. Știam că atmosfera rezultată din acest amestec nu era prea atrăgătoare.

Așadar, vineri seara, pe 1 iunie a.c., cu ocazia împlinirii a 21 de ani de la intrarea în Biserica Adventistă, am primit un cadou frumos din partea Domnului, participând la serviciul divin al acestei biserici. Am avut parte de o atmosferă spirituală caldă, primitoare. Bucuria și speranța (așa cum se numește și biserica din Constanța) se puteau citi pe fețele celor prezenți. Sala mi s-a părut mai mică și membrii, mai mulți, dar ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost prezența copiilor. La fiecare serviciu divin din acel Sabat, I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru această schimbare și am continuat să fac acest lucru și după ce am plecat de acolo. Ce am găsit aici este o adevărată minune, având în vedere starea laodiceeană care caracterizează atât de explicit biserica în ultima vreme.

Secretul schimbării

Care este secretul schimbării din această biserică? Ce a contribuit la diferența dintre trecutul pe care îl știam și prezentul pe care l-am găsit? Răspunsul poate fi și simplu, și complicat, în același timp. Simplu, pentru că, în lumina revelației, orice învioreare a închinării și a misiunii nu poate fi decât rezultatul lucrării Duhului Sfânt, ca urmare a rugăciunii și a credinței în Cuvântul lui Dumnezeu, care se prelungește în practicarea acestuia. Complicat, pentru că niciodată nu a fost ușor să se acționeze prin credință, având în vedere contextul în care

trăim – conflictul dintre bine și rău manifestat în diferite forme, unele foarte subtile, iar altele foarte evidente.

Proiectul care a revigorat această biserică este cuprins în cuvântul *educație*. Aici au luat ființă prima grădiniță și prima școală adventistă din județul Constanța (proiect care a început în anul 2007). Conducătorii acestei biserici recunosc impactul pozitiv al acestui demers asupra bisericii lor în prezent și sunt convinși că rezultatele se vor vedea mult mai puternic în viitor.

Este corect să afirmi, pe baza cuvântului inspirat, că proiectele educaționale desfășurate după principiile revelate de Dumnezeu au un potențial de revigorare a închinării și a misiunii? Altfel spus, au legătură redeșteptarea și misiunea cu educația? Există vreo legătură între biserică și școală? Trebuie să fie demersul educațional parte a eforturilor susținute de întoarcere la Dumnezeu?

Educați, nu sacrificați!

Scripturile ne descoperă un scenariu relevant. Când Dumnezeu a demarat operațiunea numită, sugestiv, exod, El a pus în gura lui Moise cuvintele: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre”. Altfel spus: nu plecăm fără copii! Răspunsul faraonului descoperă însă strategia Diavolului: ieșiți, dar fără copii (Exodul 10:9-11)! Când poporul a fost în sfârșit eliberat, Dumnezeu le-a poruncit israeliților: „Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare-aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; **fă-le cunoscute copiilor tăi și copiilor copiilor tăi**” (Deuteronomul 4:9), adică ai grijă de educația copiilor! Pe de altă parte, când poporul s-a abătut de la Dumnezeu de-a lungul tristei sale istorii, aflăm cu durere că israeliții și-au trecut fiii prin foc, sacrificiu interzis de Dumnezeu (Deuteronomul 18:10; 2 Împărați 21:6). El n-a dorit niciodată ca aceștia să fie sacrificați, ci salvați.

Prin urmare, înțelegem că educarea copiilor și a tinerilor în temere de Dumnezeu este un semn al credințioșiei și al sensibilității spirituale.

În cartea *Educație*, Ellen White extinde această idee la contextul modern, precizând încă din primele cuvinte principalele obiective ale demersului educațional – salvarea și misiunea: „Ideile noastre despre educație au o perspectivă prea îngustă și ținesc prea jos. Este nevoie de un orizont mai larg, de o țință mai înaltă. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața pe care o trăim acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă și durează toată viața. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mentale și spirituale. **Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai ample în lumea viitoare**” (*Educație*, p. 13, în orig.).

Educați și mântuiți

Referindu-se la dreptul părinților de a decide natura educației morale din școlile de stat, Bruce Shortt citează, în *World Net Daily*, o decizie recentă a Curții de Apel (Fields Palmdale) din SUA care arată că puterea școlilor de stat a crescut până la punctul în care părinții nu au niciun drept constituțional de a împiedica școlile de stat să le ofere elevilor orice informație doresc, de natură sexuală sau de altă natură, atunci când școala decide că este potrivit să o facă.

Studii recente (de exemplu, cel realizat de Nehemiah Institute) demonstrează că acei copii educați în școli creștine au un punctaj mai mare în sondajele cu privire la perspectiva creștină decât corespondenții lor din școlile de stat, iar copiii care merg la școli creștine care pun accent pe perspectiva creștină au un punctaj extrem de bun în această privință.

Astfel spus, școlile confesionale, împreună cu alte instituții ale bisericii, sunt „instrumentele prin care Dumnezeu Își continuă lucrarea de pe pământ ... Trebuie clădite case de rugăciune, înființate școli și case de editură ... Instituțiile acestea au fost stabilite de Dumnezeu și ar trebui să fie sprijinite” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 4, p. 464, în orig.).

Educația nu este însă magie; este credință, înseamnă multă muncă, mult curaj, înseamnă speranță, biruință și misiune. Nu poți înființa școli creștine oricum. Ele trebuie să aibă la bază principiile divine descoperite prin Inspirație. Trebuie să ne implicăm în mod responsabil în educație, fără să ne speriem de obstacole, conștienți că prin ele vrem să ne salvăm copiii de

răul moral care învăluie tot mai mult societatea noastră.

Educația ne ajută să-i vedem pe cei mai sensibili la Evanghelie, pe copii, și să ne ocupăm de ei, ajutându-i să-L descopere pe Mântuitorul și să se implice în lucrarea Lui.

„În scenele finale ale istoriei acestui pământ, mulți copii și tineri îi vor uimi pe oameni cu mărturia lor, care va fi simplă, și totuși plină de spirit și de putere. Ei au fost învățați să se teamă de Domnul, iar inimile le-au fost atinse printr-un studiu atent și cu rugăciune al Bibliei. În viitorul apropiat, mulți copii vor fi luați în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu și vor proclama adevărul, lucrare care, în acel timp, nu va putea fi făcută de membrii mai în vârstă ai bisericii.

Școlile bisericii noastre sunt instituite de Dumnezeu să-i pregătească pe copii pentru această mare lucrare. Aici, copiilor trebuie să le fie predat adevărul special pentru aceste vremuri și trebuie să fie învățați cum să facă în mod practic lucrare misionară. (...) Biserica trebuie să simtă o povară pentru mieii turmei. Copiii să fie educați și învățați să lucreze pentru Domnul” (*Căminul adventist*, p. 489, 490, în orig.).

Sunt copii în biserică ta? Mulțumește-I lui Dumnezeu dacă mai sunt. Ce faci pentru mântuirea lor? Te preocupă acest aspect? La ce grădiniță, la ce școală merg? E timpul să ne mobilizăm. Reînvierea înseamnă întoarcere la Dumnezeu, potrivit cu adevărul, iar adevărul este că biserică și școala fac parte din același plan al lui Dumnezeu pentru mântuire și misiune. ■

Romică Sârbu este directorul departamentelor Educație și Viața de Familie din cadrul Uniunii de Conferințe.

Zilele Promovării Bibliei

Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. (Matei 24:35)

Zilele Promovării Bibliei – un timp în care poți să cunoști, să cumperi și să dăruiești cea mai importantă carte a lumii acesteia – Biblia!

Editura Viață și Sănătate v-a pregătit o ocazie specială în care puteți intra în posesia Bibliei dorite la un preț deosebit de avantajos (30%). În perioada 22-24 septembrie 2012, va avea loc evenimentul „Zilele Promovării Bibliei”, un weekend în care puteți cunoaște, cumpăra și dăruia Biblia.

După experiența anului trecut, în care o zi a părut să nu fie de ajuns, am decis extinderea zilei speciale la un weekend prelungit. Astfel, la editură, veți putea comanda telefonic și online începând de sâmbătă seara (ora 22) până luni seara (ora 24), iar la librăriile Sola Scriptura și la depozitele editurii, veți putea cumpăra personal în zilele de duminică (orele 9-17) și luni (orele 9-20).

Nu numai timpul a fost extins, ci și paleta de opțiuni. În oferta editurii vor fi puse la dispoziție aproximativ 150 de variante de Biblie (limba română, limba maghiară) și trei versiuni de Biblie pentru copii. Combinațiile se pliază pe toate gusturile: 5 mărimi de Biblie, de la foarte mică (A6) la foarte mare (A4), trei tipuri de copertă (vinil, PVC și piele autentică) în 4 variante de culoare (negru, grenă, albastru și alb), cu cruce sau fără. Prin Bibliile semilux, căutăm să aducem la un preț accesibil elemente de lux (marginii aurite), în timp ce Bibliile de lux au o paletă și mai largă de opțiuni: fermoar, repertoar, hărți color – unicat în limba română (preluate din *Andrews Study Bible*), text mixt (clasic negru plus cuvintele Domnului Isus scrise cu roșu). Așezarea în pagină a oricăreia dintre versiunile de mai sus este cea din versiunea Cornilescu clasică. Textul a fost recorectat și este tipărit cu un font mai ușor de citit, pe o hârtie de mai bună calitate. La final, se regăsesc anexele: planul de citire a Bibliei într-un an, unitățile de măsură din Biblie și lista cuvintelor modificate în urma corecturii.

Pentru copii avem, de asemenea, 3 variante noi, unicat în limba română, pregătite pentru trei categorii de vârstă: *Biblia de colorat* (100

de planșe alb-negru, de colorat), premieră în România și considerată prima Biblie a copilului tău „scrisă” de propria lui mână, *Biblia celor mici* (188 de pagini, ilustrații color, 11 povestiri) pentru copii de 4-8 ani; *Eroii Bibliei* (140 de pagini ilustrate, 8 personaje biblice) pentru copii de 7-10 ani.

Tot cu această ocazie, vor fi promovate și o serie de cărți care să-l ajute pe cititor să înțeleagă mai corect și mai profund Biblia. Cartea *Repere biblice* prezintă, într-o formă deosebit de atrăgătoare, cele 28 de puncte fundamentale de credință. Puternic ancorată în Biblie, cartea se va dovedi un ajutor pentru cei care vor să-și mărturisească credința pe înțelesul simplu al celor din jur.

Cartea *Introducere la cărțile biblice* este un extras din *Andrews Study Bible* (un proiect editorial monumental, aflat deocamdată în faza de traducere în limba română). Cu ajutorul acestui manual, cititorul se va orienta cât mai exact cu privire la cărțile Bibliei: titlu, autor, teme abordate, loc și dată a scrierii, structură. Alte trei capitole vor avea ca temă inspirația Bibliei, mesajul Bibliei, cum se citește Scriptura (tehnici și instrumente) și indexul celor mai importante teme biblice.

Cea de-a treia carte propusă cu această ocazie este *Interpretarea Scripturii*. Un produs editorial al Institutului de Cercetări Biblice (Conferința Generală), cartea reprezintă un demers teologic de mare anvergură. Pe parcursul a 520 de pagini, nu mai puțin de 49 de profesori de teologie și lideri ai bisericii au răspuns la 107 întrebări despre și din Biblie. Texte dificile, pe care uneori evităm să le abordăm, sunt explicate cu Scriptura, cu logica și bunul-simț, pe înțelesul omului obișnuit.

Notăți în calendar weekendul 22-24 septembrie: Sabatul va fi un Sabat de promovare a Bibliei, iar, din aceeași zi, seara, până luni la ora 24, veți putea cumpăra o Biblie pentru dumneavoastră sau un cadou pentru cineva drag. ■

Christian Sălcianu
este secretar general
de redacție la Editura
Viață și Sănătate.

Florin Lăiu

Mă voi întoarce-acasă într-o zi

Mă voi întoarce-acasă într-o zi,
În strălucirea sfântă-a țării mele.
Cu dor și cu credință voi păși
Prin poarta mântuirii către stele.

Și voi lăsa acest pământ străin,
Cu jocurile lui de foc și moarte;
De sărbătoarea-i plină de venin,
Departa voi fugi, tot mai departe.

În țara mea iubită am s-ajung,
Ca un copil cu sufletul fierbinte.
Să fie drumu'-acesta cât de lung,
Voi merge cu credință înainte.

Voi revedea, după atâta vreme,
Căminul bucuriilor dintâi;
La țărnuț mângâierilor supreme,
La casa Tatei, suflete, rămâi!

Și nu voi mai călca, o, niciodată
Hotarul țării mele înapoi,
Cu inima de dor înmiresmată
Voi rămânea, dragi îngeri, printre voi.

Da, niciodată nu voi mai pleca
Cu inima pe drumul spre Egipt,
Acolo unde-n bucuria mea
Cuțitul răutății s-a înfipt.

Te voi lăsa, pământ țesut de oase
Și aburind de sânge de martiri,
Cu spaime și cu râpi întunecoase
Săpate diabolic în priviri.

Mult n-oi mai sta, încovoiat sub vreme,
În țara miliardelor de robi
Ce-și sapă-adânc, prin veacuri de blesteme,
Cu-atâta trudă, propriile gropi.

O, harpa mea, mi-e tare dor de-acasă
Și sufăr ne-mpăcat printre străini.
Aud mereu o limbă ne-nțeleasă
Cu vorbe și gramatică de spini.

Mă voi întoarce-acasă într-o zi,
În raiul frumuseților natale
Și rănile de-acum s-or odihni
Când voi sfârși în cântec astă cale.

La masa întâlnirii, cea bogată,
Cu ochi jucând în lacrimi și scânteii,
Cu-atâta drag voi sta, ca altădată,
La locul meu știut, printre ai mei.

Și voi cânta atunci așa cum simt
Și voi sălta cu strigăte-n țării.
Voi fi mereu o coardă de argint
În simfonia marii bucurii.

– iunie 1974 –

Aceasta este poezia lui Florin Lăiu, pe care îl știm în lirica adventistă de aproape o jumătate de veac. Vers tăiat în piatra veacului mirosind a praf de pușcă, tăiat cu priboiul de fildes al așteptării, ridicat pe vârful picioarelor. Nu există biserică din țară sau biserică românească din străinătate în care poeziile sale să nu fie aducătoare de credință și curaj.

Florin Lăiu nu este doar meșterul casei, logodind ușor cuvintele spuse la orele muzicale sau ale tineretului. În creația sa, nedestinată amvonului, se distinge un filon viguros de poezie autentică, nedistilată, robustă și proteică. Iată o mostră de creație artistică în stare de a ne reprezenta cu demnitate în marea poezie a zilei:

„Frumos delir poema mea, boema/vorbelor mele șterse înainte/de a fi scrise gând cu gând/.../ ci eu acesta, un copil uitat,/mă țin cu dinții de o moarte-naltă,/eu, piatra de azur ferit de daltă,/ eu, stihozaur nepietrificat,/urmează să petrec și un Sabat” (Culmi de talaz).

Poezia lui Florin Lăiu îi este, de asemenea, însoțitoare credincioasă în demersul său teologic. Cântările Bibliei, psalmii, prozodia și poezia biblică, în special, și poezia antică, în general, îl urmează pe drumul aspru al înțelegerii și redării textului sacru.

„Susțineți mâinile slăbite,/Întăriți genunchii care scapătă!/Spuneți celor cu inima în panică:/ «Fiți tari, nu vă temeți!/Iată Dumnezeuul vostru!/ Va veni răzbunarea,/O răsplată a lui Dumnezeu./ El Însuși va veni să vă salveze»” (Isaia 35). ■

Ion Buciuman, pastor

Plusvaloare

Oamenii sunt clasificați după așezarea geografică, după limba pe care o vorbesc, după culoarea pielii, după orientarea politică. Cu toate acestea, întâlnim câteva criterii comune de clasificare, care nu țin cont de limbă, geografie sau orientare politică: bogați/săraci, sănătoși/bolnavi, învățați/neînvățați, buni/răi ș.a.m.d. Pe baza acestor criterii, noi îi etichetăm în mod obișnuit pe oameni în vorbirea noastră și, cu cât o facem mai frecvent, inventăm și alte criterii, nefăcând altceva decât să mărim confuzia.

Deși în Scriptură găsim aluzii la aceste clasificări, ele sunt amintite pentru ca noi să aflăm frumosul adevăr pe care Dumnezeu îl vede în oameni. În articolul de față, ne vom concentra atenția asupra unuia dintre cele mai utilizate criterii de clasificare, și anume *bogați/săraci*.

Cum pot exista săraci între copiii unui Dumnezeu atât de bogat? În Psalmii 24:1 ni se spune că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc”. Nu cumva percepția noastră despre bogați și săraci este greșită, rezumându-se la proprietăți și bani?

În ciuda percepției generale, banii nu sunt nici buni, nici răi. A avea mulți bani poate fi o binecuvântare sau un blestem, la fel și lipsa lor, pentru că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6:10). Dumnezeu nu cunoaște oameni bogați decât în sensul în care ne privește El, oameni care aduc un plus de valoare. El îi numește pe aceștia „robi buni și credincioși” și îi invită să intre „în bucuria stăpânului” (Matei 25:21). Sărăcia își are o sursă străină de Dumnezeu, ca și moartea. Dumnezeu nu este dualist: bun/rău, sărac/bolnav, alb/negru. El „este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Confuzia creată de clasificări își are originea chiar în Grădina Edenului și este trist că, astăzi, mulți oameni o numesc *adevăr*, așa cum și-a dorit ucigașul omenirii.

În Exodul 30:15, ni se spune că fiecare trebuia să plătească la fel, atât bogatul, cât și săracul – o jumătate de siclu pentru răscumpărarea sufletelor.

Toți oamenii vor să ajungă în rai, dar nimeni nu vrea să moară. Însă nimeni nu va fi bogat până când săracul din el nu moare.

Dacă ar fi să trasăm limita unde se termină sărăcia și începe bogăția, exprimându-le în valori cuantificabile, am fi numiți nebuni, conform cu Luca 12:20. Pentru a defini omul bogat, Scriptura ne oferă câteva repere morale, fizice și spirituale:

1 Timotei 6:18 – „să fie bogați în fapte bune”;

Iacov 2:5 – „n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției?”.

Pe lângă aceste criterii generale, ne este oferit exemplul concret al lui Isus Hristos, „care este bogat în îndurare” (Romani 10:12). De asemenea, în Efeseni 2:4, Pavel declară despre Dumnezeu că „este bogat în îndurare” (Efeseni 2:4). Și exemplele pot continua.

Plusvaloare, în planul lui Dumnezeu, nu înseamnă bani lângă bani, valori adăugate lângă un produs sau un serviciu, ci înseamnă un om pentru care a fost plătit un preț de răscumpărare, un om destinat să fie bogat în fapte bune. Plusvaloare înseamnă o făptură nouă în Hristos. Plusvaloare nu înseamnă bogat sau sărac, ci un om care știe să deosebească între bine și rău.

Plusvaloare nu înseamnă să lucrezi pentru bani, ci să lucrezi pentru a face bani.

Plusvaloare înseamnă regula de aur: poartă-te cu cei din jurul tău așa cum ți-ar plăcea să se poarte ei cu tine!

Plusvaloare înseamnă ca scopul principal al vieții de pe pământ să semene cât mai mult cu raiul.

În concluzie, *plusvaloare* înseamnă să urmezi de bunăvoie calea pregătită de Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este bogat, are numai fiice și fii bogați. Sărăcia este străină de Dumnezeu, la fel ca moartea, deși se regăsește printre oameni sub diferite forme.

ASI este, într-adevăr, o societate pentru oameni bogați, dar nu pentru oameni cu mulți bani. Fie membri înscriși, fie simpatizanți, ceea ce încercăm este să aducem un plus de valoare pentru cei care au nevoie. Credem și afirmăm cu tărie că niciun om nu este atât de sărac, încât să nu poată adăuga valoare mediului în care trăiește. De aceea, vă îndemnăm ca, împreună, să valorificăm bogăția pusă în noi, slujind unii altora în dragoste. ■

Remus Bența este președintele ASI România.

Crimă și pedeapsă

De ce a sprijinit David cererea gabaoniților de a omorî șapte fii ai lui Saul?
Vezi 2 Samuel 21:19.

Textul oferă un răspuns, dar nu precizează în mod explicit temeiul legal pentru această decizie. Pentru a răspunde la întrebarea din acest număr, trebuie să înțelegem natura crimei lui Saul și legea care se aplica în astfel de cazuri. Acest lucru necesită revizuirea unor informații de fond și discutarea materialelor juridice.

Informații generale

Gabaoniții erau canaaniți care, în timpul cuceririi israelite a teritoriului lor, sub conducerea lui Iosua, au recurs la un șiretlic, de teama exterminării. După ce i-au spus lui Iosua că au auzit de faima lui Dumnezeu, și-au exprimat dorința de a încheia un tratat de pace cu israeliții. Când au fost întrebați de unde sunt, ei i-au înșelat pe israeliți, spunându-le că vin dintr-o țară îndepărtată și că doresc să le devină slujitori (Iosua 9:7-11). De fapt, ei locuiau la câțiva kilometri nord-vest de Ierusalim. Fără să-L întrebe pe Domnul, israeliții au făcut un legământ de pace cu gabaoniții (vers. 14, 15). Trei zile mai târziu, israeliții au descoperit înșelăciunea. Dar nu au mai putut face nimic, deoarece, ca parte a ceremoniei de legământ, ei juraseră înaintea lui Dumnezeu să-i cruțe pe gabaoniți, care au locuit printre copiii lui Israel, fiind slujitorii lor.

Natura crimei

Câteva secole mai târziu, Saul a decis să anuleze legământul de pace cu gabaoniții. După spusele gabaoniților, Saul fusese omul care „ne-a slăbit [*kālah*] și își pusese în gând să ne nimicească [*shāmad*]” (2 Samuel 21:5). Verbul eвреiesc *kālah* înseamnă „a duce la capăt”, care, în context, exprimă ideea de încercare de exterminare. Verbul *shāmad* întărește această idee, accentuând încercarea de a-i distruge în totalitate. Scriitorul biblic confirmă această acuzație, afirmând că Saul „voise să-i ucidă [*nākah*], a provoca o lovitură de moarte” (2 Samuel 21:2). Saul a dorit acest lucru „în râvna lui pentru copiii lui Israel și Iudă”. Deci, pentru motive

naționaliste, Saul a fost vinovat de tentativă de genocid. David a devenit conștient de această situație după ce a întrebat pe Domnul în legătură cu o foamete din Israel, care a durat trei ani. El i-a chemat pe gabaoniți și i-a întrebat ce ar putea face pentru a ispăși păcatul lui Saul și al familiei lui. Aceasta era o vină de sânge.

Bazele legale

În Biblie, vina de sânge apărea când era luată nejustificat viața cuiva. Crima nejustificată era deseori crimă premeditată. În astfel de cazuri, de sângele victimei era responsabil făptuitorul. „Să nu pângăriți țara unde veți fi, căci sângele celui nevinovat pângărește țara și ispășirea sângelui vărsat în țară nu se va putea face decât prin sângele celui ce-l va vărsa” (Numeri 35:33). În unele cazuri, o persoană putea cere legal răzbunare pentru sângele vărsat. Dar lipsa puterii, în cazul gabaoniților, a făcut imposibilă aducerea regelui lui Israel în fața justiției, iar crima a fost ignorată (vezi 2 Samuel 21:4). Acesta a fost momentul în care Dumnezeu a luat cazul în propriile mâini și a trimis asupra lui Israel o foamete de trei ani.

Crima comisă de Saul a fost ilegală, nu numai pentru că nu a existat niciun motiv real, dar în mod special pentru că, prin aceasta, se încălcase jurământul făcut în fața lui Dumnezeu, că gabaoniții vor fi protejați. Naționalismul lui nu a fost mai important decât ascultarea de Dumnezeu. În cazul vărsării de sânge, verdictul era clar: pedeapsa trebuia să fie pe măsura crimei (Leviticul 24:21,22). Tentativa de genocid ar fi dus la exterminarea familiei lui Saul. Dar gabaoniții și David au convenit să execute șapte descendenți ai lui Saul. Dreptatea a fost înfăptuită.

Abuzul de putere nu este trecut cu vederea de Domnul, care, în bunătatea, dragostea și dreptatea Lui, a hotărât o zi a judecății, în care toate crimele omenirii vor fi judecate. Între timp, ar trebui să practicăm dreptatea, și vorbesc în special în numele celor care nu se pot apăra singuri. ■

Înainte de a se pensiona, Ángel Manuel Rodríguez a fost directorul Institutului de Cercetări Biblice din cadrul Conferinței Generale.

Psalmul 23

Găsește în careu cuvintele din Psalmul 23, scrise îngroșat! În careu, cuvintele sunt scrise în linie dreaptă, în toate direcțiile: de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, în diagonală, de sus în jos, de jos în sus. Încercuiește cu un creion cuvântul găsit în careu și trage o săgeată spre text, apoi memorează textul. ■

D	S	U	F	L	E	T	U	L	L	M	C	R	V	F
Î	O	U	M	B	L	U	Ă	F	F	A	Ț	A	D	E
N	I	M	I	C	S	C	R	L	O	S	A	R	M	R
V	N	O	N	D	T	E	M	P	I	A	E	T	Â	I
I	A	P	L	U	R	O	T	S	Ă	P	N	L	N	C
O	R	L	C	C	L	C	N	O	T	I	S	M	G	I
R	L	I	E	E	P	C	Ă	E	M	G	R	Ă	Ă	R
E	U	N	A	A	A	O	R	R	F	N	Î	S	I	E
A	G	S	P	Ă	Ș	U	N	I	Ă	U	N	N	E	A
Z	A	C	E	L	T	C	A	S	A	R	T	U	M	C
Ă	I	Z	I	L	E	L	E	L	E	M	I	I	I	A
P	O	V	Ă	Ț	U	I	E	Ș	T	E	N	A	N	P
Ș	T	Î	N	D	U	R	A	R	E	A	Z	U	E	U
P	A	H	A	R	U	L	L	O	C	U	I	A	Ț	L
P	Ă	N	Ă	Ț	Z	N	M	E	L	E	D	T	N	U

Domnul este **Păstorul** meu,
nu voi duce **lipsă** de **nimic**.
El mă **paște** în **pășuni** verzi
și mă **duce** la **ape** de odihnă,
îmi înviorează sufletul
și mă **povățuiește** pe **cărări drepte**
din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să **umblu** prin **valea** umbrei morții,
nu mă **tem** de niciun **rău**, căci Tu ești cu **mine**.

Toiagul și **nuiua** Ta mă **mângâie**.

Tu îmi **întinzi** **masa** în **fața** potrivnicilor mei,

îmi **ungi** **capul** cu **untdelemn**

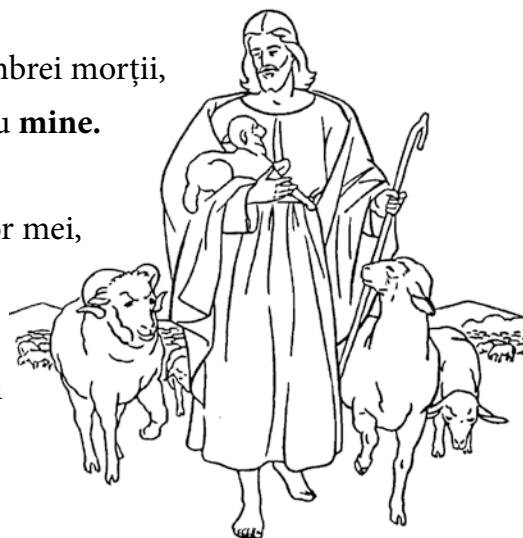
și **paharul** meu este **plin** de dă peste el.

Da, **fericirea** și **îndurarea** mă vor însoți
în toate **zilele** vieții mele

și voi **locui** în **Casa** Domnului **până** la
sfârșitul **zilelor mele**.

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Înapoi la Biblie, ca să putem merge înainte

Am stat și m-am uitat cum se face reformă a sănătății pe banda de alergare. Minutele trec, alergarea continuă în ritm susținut, iar transpirația dă semne că efectul exercițiului fizic s-a produs. Desigur, alergatul pe bandă ajută sănătății, dar în ce privește deplasarea în spațiu, este limpede: ne lasă în același loc.

Seamănă uneori biserica noastră cu așa ceva? Activitate este, implicare este, timp consumat este, transpirație este, dar deplasare? După atât de multe lucruri sănătoase pe care le facem, ajungem să ne întrebăm: de ce nu înaintăm, deși continuăm să mergem?

Am putea spune că această perspectivă este pesimistă, pentru că se întâmplă foarte multe lucruri bune în jurul nostru. Fără a contrazice acest fapt, trebuie să recunoaștem că așteptăm ca trezirea să se simtă mai puternic între noi. De pildă, nu putem rămâne indiferenți când botezurile sunt tot mai rare în comunitățile noastre.

Poporul Cărții

Răspunsul nu este nou, dar este inevitabil și urgent: să ne întoarcem la Biblie! Nu doar să facem uz de adevărurile ei, ci să tângim după cuvintele ei. Nu pentru că alții ne-au luat-o înainte, nu pentru imagine sau statistici, ci pentru sănătatea noastră sufletească, pentru liniștea familiilor și a bisericilor noastre, pentru reînvierea spiritului misionar, pentru ștabela glorioasă primită de la pionierii adventismului, pentru chemarea noastră profetică, pentru sângele cu care a fost scrisă – să trecem în programul nostru, ca prioritate a priorităților, cititul Bibliei. Dacă adăugăm și rugăciune plus Spiritul Profetic, drumul reînviării este deja pregătit. Acum, avem ce să așteptăm! Așa, suntem adventiști!

„Mulți membri nu își dau seama ce temelie solidă a fost pusă la baza credinței noastre. (...) [Primii adventiști] au cercetat adevărul așa cum cauți o comoară ascunsă. M-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu seriozitate. Adesea, am rămas împreună până la noaptea târziu, alteori chiar toată noaptea, rugându-ne pentru a primi

lumină și studiind Cuvântul. În nenumărate rânduri, acești frați s-au reunit pentru a studia Biblia, pentru a-i putea cunoaște înțelesul și pentru a fi pregătiți să o predice cu putere” (*Experiințe și viziuni*, p. 22, în orig.).

Poporul Cărții a ajuns astăzi poporul internetului sau al televizorului? Fără a fi suspectat de atitudine „anti-cultură”, cred că avem nevoie, ca adventiști, de o revizuire a practicii noastre cu privire la aceste lucruri. Ajungem să fim la curent cu tot felul de „înșirări de neamuri” și de „basme meșteșugit alcătuite”, iar apoi ne uimim că trezirea întârzie să se arate și începem să căutăm vinovații.

Reînviați prin Cuvânt

De la cel mai înalt nivel, conducerea bisericii cheamă poporul rămășiței să se întoarcă la izvorul sfânt al Cuvântului lui Dumnezeu. „Reînviați prin Cuvânt” este o invitație adresată tuturor adventiștilor de a citi zilnic un capitol din Biblie. Startul s-a dat pe 17 aprilie 2012, la Comitetul de Primăvară al Conferinței Generale. În acea zi, prin reprezentanți (fr. Ted Wilson și președinții diviziunilor), am citit primul capitol al Bibliei, Geneza 1. Intenția mărturisită este de a citi ultimul din cele 1 189 de capitole ale Bibliei la următoarea sesiune a bisericii mondiale (San Antonio, Texas, iulie 2015). Sunt 1 171 de zile între cele două date, așa că, pe durata sesiunii (2-11 iulie), se vor citi câte două capitole.

Deși avem deja un plan de citire a Bibliei, comitetul Uniunii lansează apelul de a intra în ritmul familiei mondiale. Este ușor de aflat capitolul zilei (de exemplu, pentru 1 septembrie 2012 este Numeri 21). Vom avea la dispoziție calendare de studiu. Argumente în favoarea apelului există: călătorim împreună prin toată Biblia, având aceeași speranță a reînviării spirituale și misionare, a unui bogat seceriș de suflete pentru iminenta întâmpinare a Celui care vine iar. Harul să ne fie înmulțit, acum, la ceas de apus! ■

*Înviează-mă
după făgăduința
Ta! Ridică-mă
după Cuvântul
Tău!*

(Psalmii 119:25,28)

*Teodor Huțanu este
președintele Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.*

Citește **Curierul Adventist** ca să știi esențialul!

www.curieruladventist.ro

*Te poți abona la **Curierul Adventist** oricând în timpul anului.*

Abonamentele pot fi făcute la responsabilul cu literatura din comunitate.

Prețul unui abonament pe 6 luni este 21 de lei, iar pe 12 luni, 42 de lei.